ஸ்ரீ சந்த்ர மௌளீச்வராய நம:

சுபானு வருஷத்திலே

ஸ்ரீ காமகோடி கோச ஸ்தானத்தில் வெளியிடும் புத்தக…

ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும் பல படங்கள் உள்ளன.

1. ஸ்ரீ மூகபஞ்ச சதீ ....
   தேவநாகரி மூலமும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும் ஸ்ரீ மூக கவி அருளிச்செய்தது. 500 ஶ்லோகங்கள் கொண்டது. பல படங்களுடன் கூடியது.
2. ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம் ....
   ஸ்ரீ சங்கர ஸ்ரீ பகவத்பாதர்கள் அருளிய பாஷ்யத்திற்கு தமிழ் அனுவாதம் ஸ்ரீ வே. நாராயணன் எம். ஏ., எம். எல்., எழுதியது.
3. ஸ்ரீ பஜகோவிந்தம் ....
   ஸம்ஸ்க்ருத மூலமும் ஸ்ரீ ஏ. எஸ், நடராஜ அய்யர் பி. ஏ., எம். எல்., எழுதிய தமிழ் அனுவாதமும்.
4. ஸ்ரீ ஶ்யாமளா தண்டகம் ....
   இதை இயற்றியவர் ஸ்ரீ மகா கவி காளிதாஸன்: ஸம்ஸ்கிருத மூலமும் தமிழ் அனுவாதமும்.
5. ஸ்ரீ முகுந்தமாலா ....
   ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் அருளியது. ஸாஹித்ய வல்லப ஸ்ரீ T. ஸுந்தராசார்ய ஸ்வாமிகள், பி.ஏ., பி.எல்., எழுதிய விரிவுரையுடன் கூடியது.
6. ஸ்ரீ ப்ரச்னோத்தர ரத்ந மாலிகா ....
   ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதர்கள் இயற்றியதை ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள் தமிழில் உபதேசித்தது.
7. ஸ்ரீ விஷ்ணு பாதாதி கேசம் ....
   ஸ்ரீ பகவத் பாதர்கள் இயற்றியது. தமிழ் அனுவாதத்துடன் கூடியது.
8. ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரஹ்மேந்த்ரர்கள் அருளிய சிவ மானஸிக பூஜா, கீர்த்தனங்கள், ஆத்ம வித்யா விலாஸ: என்னும் நூல்கள் ஸ்ரீ V. நாராயணன் எழுதிய தமிழ் ஆங்கில அனுவாதங்களுடன்

கிடைக்குமிடம்: 1. ஸ்ரீ காமகோடி …
ஸ்ரீ சங்கர மடம், …

2. பி. ஜி. பால் அண்டு …
புத்தக வியாபாரிகள்,
4. ப்ரான்ஸிஸ் ஜோஸப் …

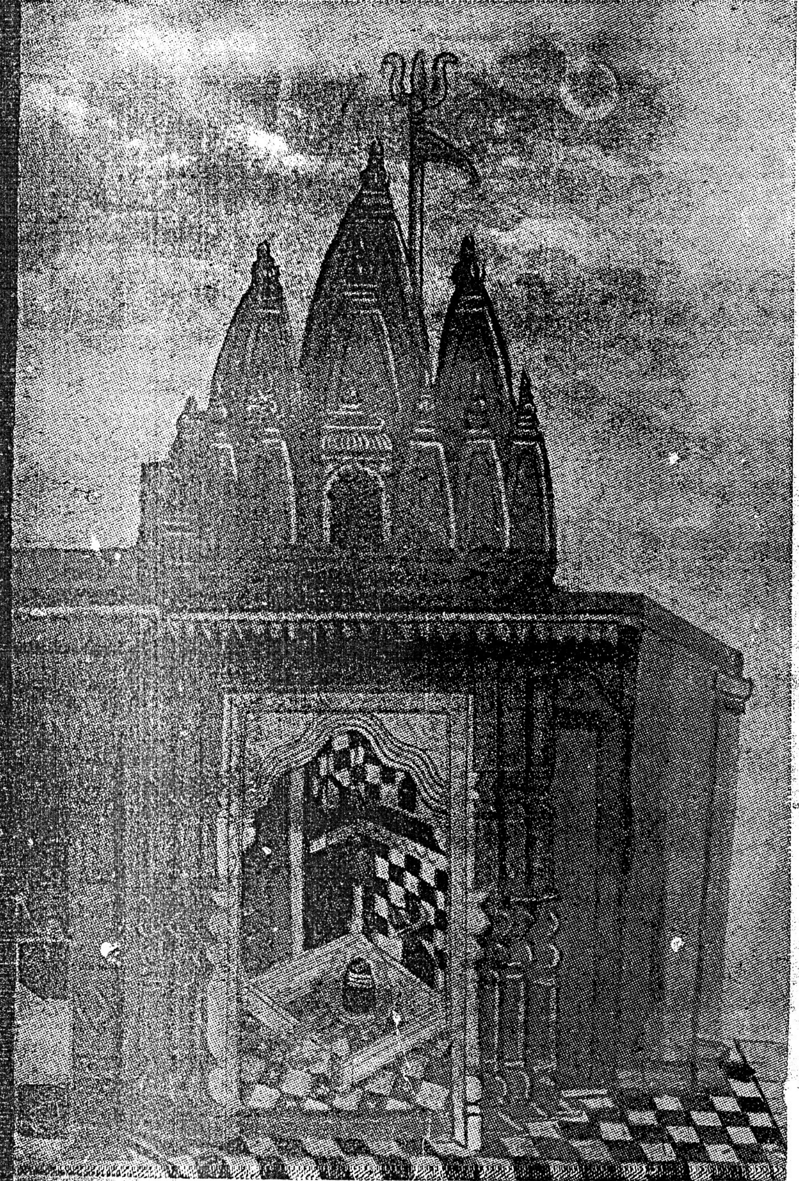
ௐ

ஸ்ரீ லோஷ்டதேவர் எழுதிய

ஸ்ரீ தீனாக்ரந்தனம்

என்னும்

காசி விச்வேச்வர ஸ்தோத்திரம்

காசீ — ஸ்ரீ விச்வேச்வரர் கோவில்

ஸ்ரீ லோஷ்டதேவர் செய்த

ஸ்ரீ தீனாக்ரந்தனம்

என்னும்

காசி விச்வேச்வர ஸ்தோத்ரம்

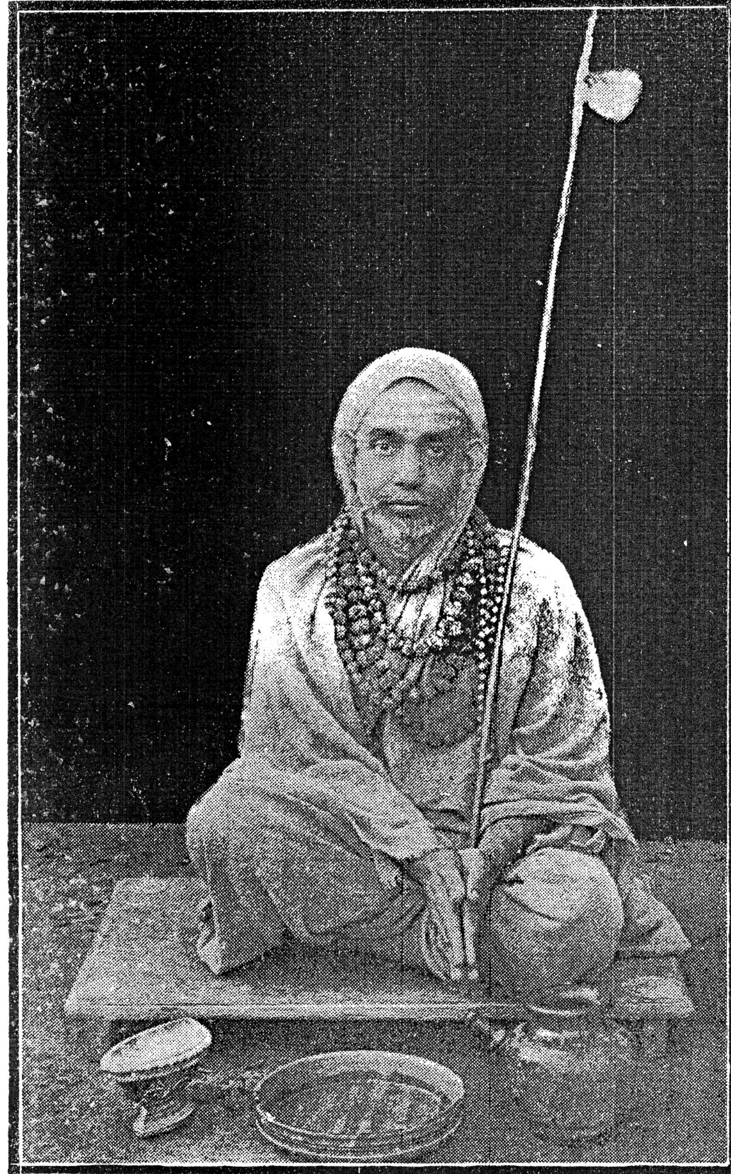
ஸ்ரீ A. S. நடராஜ அய்யர், B.A., M.L.,
எழுதிய தமிழ் அனுவாதத்துடனும்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளான
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்யஸ்வாமிகள்
அருளிய திவ்விய ஸ்ரீமுகத்துடனும்

Dr. V. ராகவன், M.A., Ph. D.,
அவர்களுடைய முன்னுரையுடனும்
பிரசுரிக்கப்பட்டது

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்
ஸ்ரீ சங்கர மடம், கும்பகோணம்

பதிப்புரிமை] 1943 [விலை அணா 8

ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள்
ஸ்ரீ சந்த்ர சேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

श्रीः

मुद्रा

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्य श्रीमच्छंकरभगवत्पादप्रतिष्ठित-
श्रीकाञ्चीकामकोटिपीठाधिप जगद्गुरु श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती-
श्रीपादैः क्रियते नारायणस्मृतिः

ஸ்ரீ லோஷ்டதேவ கவி எழுதிய **தீனாக்ரந்தனம்** என்னும் இவ்வுத்தம ஸ்தோத்திரத்தின் பெருமையை ஜன்மாந்தரங்களில் செய்த புண்ணிய பலன்களாலும், இந்தப் பிறவியின் நற்செய்கைகளின் பாக்கிய வசத்தாலும் புண்ணியாத்மாக்கள் அறியக்கூடும். இதில் கவி கூறும் எல்லா விஷயங்களும் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் உணரப்பட்டுவரக்கூடியவைதான். இந்த ஸ்துதியில் ஸ்ரீலோஷ்டதேவருடைய ஆத்மானுபவம் தெளிவாகக் காணக்கிடக்கின்றது.

இந்த மஹான் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தான் நேசித்து வந்த கவிதையை விலக்கிக் காஷாயம் பூண்டு, ஏகாக்கிர சித்தராய், பாபங்களை எரிக்கும் மகாச்மசானமாகிய காசீ க்ஷேத்திரத்தில், மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தை உடனே அளிக்கக் கூடிய விசாலாக்ஷீ சமேதரான ஸ்ரீ விச்வேச்வரரின் சந்நிதானத்தில் பக்திரஸப் பெருக்குடன் கதறுகிறார்.

ஸ்ரீ லோஷ்ட தேவர் ஆரம்பத்தில் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் முற்றும் ஈடுபட்டிருந்தார். சுகங்களை அனுபவித்தார். ஆனால் மனவமைதியைப் பெறவில்லை. பிறகு காஷாயம் அணிந்து உயர்ந்த இன்பத்தைப் பெற்றார். அவரது வாழ்க்கையின் அனுபவத்தை யொட்டியே அவருடைய ஸ்தோத்திரமும் ஆரம்பத்திலிருந்து மேலே செல்லச் செல்ல பக்திமேலீட்டையும் கவித்திறமையையும், உணர்ச்சிப் பெருக்கையும், அர்த்தபுஷ்டியையும் அதிகமாகக்கொண்டு சோபிக்கின்றது.

"பாபத்தைச் செய்து உடலைப் போஷித்தேன். ஏழைகளைக் கருதினேன் இல்லை. பெண்களின் கால்களில் விழுந்தேன். ஆசிரியர்களை வணங்கினேன் இல்லை. செல்வத்தில் ஆசை வைத்தேன். புண்ணியத்தை வெறுத்தேன். ஆதலால் வருந்துகின்றேன். நீரே கதி," என்கிறார் (சுலோகம் 48).

"நான் காவியம் இயற்றுவதை விட்டேன். ஈசா, உம்முடைய முன்னிலையில் ஏழ்மையுடன் பிதற்றுகின்றேன்," என்கிறார் (சுலோகம் 50).

பிறகு, "காசி க்ஷேத்திரத்தில் கங்கையின் மணலில் அரசர்களைப்பற்றிய சாடு வார்த்தைகளை இயற்றுவதை விட்டுப் பூசுபூதி

யைக் குறித்துக் கதறுவதென்ற கடுமையான விரதத்தை ஏற்றுக் கொண்டேன்," (சுலோகம் 51) என்று சொல்லிவிட்டு, "உயர்ந்த வம்சத்தில் பிறந்து கவிதைக் கடலைக்கடந்து, சக்திக்கேற்ப ஏழைகளுக்குத் தானம் செய்து, சுகங்களையும் அனுபவித்து, உண்மை என்னவென்பதை அறிந்து, ஸந்நியாஸம் ஏற்று, ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்துக் காசியில் நிம்மதியுடன் இனிது வாழ்கின்றேன்" (சுலோகம் 52) என்று கூறித் தமது மனவமைதியைக் காண்பிக்கின்றார்.

மேலும் சாதாரணமாகக் கேள்விப்பட முடியாததானதொரு ஆச்சரியமான பிரதிக்ஞையையும் செய்கின்றார். "எதிரிகள் பொறாமையடையக் காரணமாகிய கவிதையென்னும் காதலி, நான் ஸங்யாஸம் ஏற்றுக்கொண்ட பிறகும், என்னை வந்து அணைகின்றாள், என்பதினால், பிரம்மசரியத்தை விட்ட தோஷம் சிறிது ஏற்பட்டுத்தான் விடுகின்றது. ஆதலால், விச்வேச்வரா, உம்மெதிரில் ஆணையிடுகிறேன், இனி இவளை என்றும் மனதினாலும் நினையேன். இதுவரை செய்த குற்றத்தை மட்டும் மன்னித்துவிடும்," (சுலோகம 53), என்று பொருள்படும் இந்த சுலோகத்தின் பெருமையை ஆதிசேஷனும் கூறமுடியாது.

உலக வாழ்க்கையை வெறுத்துக் கவிதா ஸங்யாஸமும் செய்கின்றேன் என்ற பிரதிக்ஞை எவ்வளவு கடினமானதென்பது கவிகளுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

காளிதாஸ மகாகவி சாகுந்தலத்தின் முடிவில் கீழ்க்காணும் சுலோகத்தில் இதே கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்:

प्रवर्ततां प्रकृतिहिताय पार्थिवः सरस्वती श्रुतिमहतां महीयताम् ।
ममापि च क्षपयतु नीललोहितः पुनर्भवं परिगतशक्तिरात्मभूः ॥

காவ்யலக்ஷணங்கள் முற்றிலும் அமைந்துள்ள தமது உயர்ந்தக் கிரந்தத்தைப் "பிதற்றல்" என்று லோஷ்டதேவர் குறிப்பது அவருடைய வைராக்கியத்தைக் காட்டுகின்றது. கவிதையினால் ஏற்படும் புகழையும் அவர் வெறுத்தார் என்பதையும் காட்டுகின்றது.

லோஷ்டதேவரைப் போலவே ஈசுவரனை நோக்கிக் கதறும் இயல்பு ஒவ்வொருவருடைய மனதிலும் குடிகொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் ஸம்ஸார மோஹம் அதை மறைத்திருக்கின்றது. இந்நூலைப் படிக்கும் எல்லோரும் லோஷ்டதேவரின் உண்மை நிலையை உணர்ந்து, தாமும் அந்நிலையைப் பெற்று, விச்வேசுவரரிடம் கதறி, லோஷ்டதேவர் விச்வேசுவரரிடம் பெற்ற, பெறுவதற்கரியதான அருளைப் பெறுவார்களாக!

प्रकृतनिवासस्थानम्, महाकालिगुडि }
सुभानु सं० ज्येष्ठशुक्लचतुर्दशी }

नारायणस्मृतिः ।

॥ ओम् ॥

முன்னுரை

"नमः शिवाय च शिवतराय च"

"நம꞉ சிவாய ச சிவதராய ச"

என்று வேதம் வணங்கியதைப் பின்பற்றி, சிவனுடைய வழிபாடு இந்நாட்டில் எங்குமே பரவியிருந்தும், முக்யமாய்க் காஶ்மீரதேசத்திலும் தென்னாட்டிலும் இந்த சிவோபாஸனை த்வைத, விசிஷ்டாத்வைத, அத்வைத மத பேதங்களால் பல வைசித்ர்யங்களை அடைந்து ஓங்கிற்று. "ப்ரத்யபிஜ்ஞை" என்ற அத்வைதம் செழித்த காஶ்மீரத்தில் கணக்கில்லாத அரிய சிவ ஸ்தோத்ரங்கள் எழுந்தன. இவற்றில் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது ஆசார்ய அபிநவகுப்தரின் குருவான உத்பலதேவர் இயற்றிய 'சிவஸ்தோத்ராவளி' என்பது. ப்ரத்யபிஜ்ஞை வளர்ந்து வந்த காஶ்மீரத்தில் நம் ஆசார்யபகவத்பாதர்களின் அத்வைத மதம் புகுந்ததும், அதைப் பின்பற்றி நூல் இயற்றியவர்களில் ஒருவர் ரம்யதேவர் என்றவர். கி. பி. 1127 முதல் 1149 வரை காஶ்மீரத்தை ஆண்ட ஜயஸிம்ஹ ராஜனுக்கு 'லங்ககன்' (அதாவது அலங்காரன்) என்றும், 'மங்ககன்' என்றும் இரு ஸஹோதரர் மந்த்ரிகளாயிருந்தனர். மங்ககன் கி. பி. 1140-இல் திரிபுரதஹன விருத்தாந்தத்தை ஸ்ரீகண்ட சரிதம் எனுங் காவ்யமாய் எழுதினார். இதன் இறுதியில் 25-ம் ஸர்கத்தில் தமையன் லங்ககனைச் சூழ்ந்திருந்த பெரிய வித்வத் ஸபையில், மங்ககன் தன் காவ்யத்தை அரங்கேற்றினதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ஸந்தர்பத்தில், லங்ககனின் ஸபையில் உள்ள வித்வான்களை ஒவ்வொருவராக வர்ணிக்கும்

போதுரம்யதேவர் என்றவரை மூன்று ச்லோகங்களில் (31–33) மங்ககன் புகழ்கிறார். இதிலிருந்து நமக்குத் தெரியவருகிறது யாதென்றால்: ரம்யதேவர் ப்ரபல அத்வைத வேதாந்த ஆசார்யராய் இருந்தார்; ஸந்நி யாஸி; நித்யம் வேதாந்த உபந்யாஸம் செய்பவர்; உப நிஷத்தின் பாகங்களான கடவல்லிகளுக்கும், அவ்ய-யாத்ம பகவானின் சிஷ்யரான விமுக்தாத்ம பகவானின் இஷ்டஸித்தி என்னும் அத்வைத க்ரந்தத்திற்கும் வியாக்கியானம் எழுதியவர்.

यस्य व्यनक्ति काषायग्रहमारक्तया रुचा ।
नित्योपन्याससंक्रान्तवेदान्तार्थं इवाधरः ॥
नीत्वा सफलतां वल्लीरिष्टसिद्धिं विवृण्वता ।
श्रुतीनां पथि शिष्येषु येन कल्पद्रुमायितम् ॥
निस्तुषीकृतवैदुष्यं स्मयमात्सर्यसंहृतेः ।
धृतप्रणतिपारम्यं रम्यदेवं तमैक्षत ॥

श्रीकंठचरितम् २५ सर्गः ३१-३३ श्लोकाः

இந்த ரம்யதேவரின் மைந்தர் லோஷ்டதேவர்; இவருக்கு ஆறு பாஷைகளில் இருந்த பாண்டித்யத்தையும் நிர்தோஷமான கவிதையையும்பற்றி மங்ககன் மூன்று சுலோகங்கள் சொல்லிப் பின்பு இந்த லோஷ்டதேவர் லங்ககனைப் புகழ்ந்த பல ச்லோகங்களைச் சொல்லுகிறார். இப்படித் தம் கவிதைக்காகப் புகழப்பட்ட லோஷ்ட தேவர் என்னென்ன காவ்யங்களை இயற்றினார் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை.

वाग्देवतालिनीलीलाधुतपक्षतिचातुरीम् ।
वदनाम्बुरुहे यस्य भाषाः षडधिशेरते ॥

खलानां यत्प्रबन्धेषु दृढव्युत्पत्तिवर्मसु ।
प्रोद्यच्चोद्यमया दूरे कुण्ठिता इव पत्रिणः ॥
कतिचिल्लोष्टदेवस्य तस्येति मुखतोऽशृणोत् ।
श्रीलङ्कं प्रति प्रोतचारुचाटुरसा गिरः ॥

श्रीकण्ठचरितम् २५. २८-३६.

கி. பி. 1205-இல் ஸ்ரீதரதாஸன் தொகுத்த 'ஸதுக்தி கர்ணாம்ருத'த்திலும், இதற்குச் சற்று முன்னால் தொகுக்கப்பட்ட 'ஜல்ஹண ஸூக்திமுக்தாவளி'யிலும் லோஷ்ட ஸர்வஜ்ஞர் என்ற கவியொருவருடைய தனி சுலோகங்கள் சில காணப்படுகின்றன. ஒரு அனுஷ்டுபில், இந்த லோஷ்ட ஸர்வஜ்ஞர் தான் பாண மகாகவியை மிஞ்சியதாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார். மற்றொன்றில், சார்தூல விக்ரீடிதத்தில், கர்வத்தாலும், த்வேஷத்தாலும், முட்டாள்தனத்தாலும், ஸபை வியாபித்து நிற்க, ஸபையின் சுவரைக் கூவி, 'நீராவது நம் கவிதையைக் கேட்டுப் புகழும்,' என்கிறார். வஸந்ததிலகை யொன்றில், வர்ஷா-காலமேகம் இருண்ட இரவுகளில், கையில் மின்னல் என்ற விளக்குகளைக் கொண்டு, கர்ஜனை செய்துகொண்டு, 'எங்கே, எந்தப் பிரிவடைந்த காதலர் இன்னும் உயிர் தரித்திருக்கிறார்' என்று தேடுவதுபோலிருக்கின்றதென்ற அழகிய உத்ப்ரேக்ஷை யொன்றைச் செய்கிறார். இந்த லோஷ்ட ஸர்வஜ்ஞரும், ரம்யதேவரின் புத்ரர் என்றும், மஹாகவி என்றும், மங்ககன் புகழ்ந்த லோஷ்டதேவரும் ஒருவரே என்று சொல்லலாம்.

'தந்தை வேதாந்தியாகிக் காஷாயம் பூண்டார்; மைந்தன் எப்பொழுதும் காவ்யமென்ற காதலியோடு விளையாடிக்கொண்டே இருந்தான்,' என்ற அபவாதம் கூடா

தென்றோ, தன் கடைசிக் காலத்தில் லோஷ்டதேவர் முக்தி க்ஷேத்ரமான காசியை அடைந்தார். ஸர்வ பிராபஞ்சிக விஷயங்களும், ஸமஸ்த துரிதங்களும் எரிந்து சாம்பலாகும் அந்த மஹாச்மசானத்தில், ஆத்மாவின் நிஜ ஸ்வரூபமான ஆனந்தம் வியக்தமாகும் அந்த ஆனந்த கானனத்தில், விச்வேச்வரனைப் பஜித்துக்கொண்டு, தன் பெயருக்கு ஒப்ப (லோஷ்டம்-மண்ணாங்கட்டி)த் துறந்து, விரக்தராகி, ஞானியுமாகித் தன் வாழ் நாட்களைக் கழித்தார்.* கவனம் செய்வதில் மிகவும் ஈடுபட்டிருந்தவராகையால், என்ன முயன்றாலும் அந்தச் சபலம் இங்கும் தன்னை விடாமல், அவ்வப்போது தெரியாமல் தனியே கள்ளக் காதலிபோல் தன்னிடம் வந்துவிட்டுப் போகிறாள் என்று ஓரிடத்தில் சொல்லுகிறார்.† இப்படிப் பழைய வாஸனை தோன்றினாலும் அதை இதுகாறும் விநியோகஞ் செய்தபடி சிறு விஷயங்களிலோ, தன் காவ்ய சில்ப சக்தியைக் காட்டவேண்டும் என்ற அபிமானத்திற்காகவோ கையாளாமல், சிவபரமான ஸ்துதியில் உபயோகஞ்செய்வது என்ற பரிஹாரத்தைச் செய்து, தன்னையும் தன் வாழ்க்கையையும் கிருதார்த்தம் செய்துகொண்டார். இந்த வழியில் அவர் செய்த சிவஸ்தோத்திரங்களில் ஒன்றே தீனாக்ரந்தனம் (ஏழையின் கதறல்) என்று இங்கு வெளியிட்டிருக்கிறது.

நம் தென்னாட்டில் வழக்கமாய் ஸ்தோத்திரங்கள் படித்தும் சொல்லியும் வருபவருக்கு ஸாதாரணமாய் பழக்கமிராதவையும், காஶ்மீரத்திலும் இதர இடங்களிலும் இயற்றப்பட்டவையுமான சில அரிய ஸ்தோத்திரங்களை

* एतत् तीव्रं व्रतमुपचितम्—51-வது சுலோகத்தைப் பார்க்க.
† ईर्ष्यायै परवादिनाम्—53-வது சுலோகத்தைப் பார்க்க.

அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்று எண்ணி, நான் சில வருஷங்களுக்கு முன்பு வெளியிட்ட ஸ்தோத்ரக்கோவையில், உத்பலதேவரின் சிவஸ்தோத்ராவளி, லோஷ்டதேவரின் தீனாக்ரந்தனம் முதலியவற்றிலிருந்து சில பாகங்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்தேன். நான் தீனாக்ரந்தனத்திலிருந்து எடுத்திருந்த ஶ்லோகம் 49-ல் பக்தரொருவருக்கு ஏற்பட்ட பெரும் ஈடுபாட்டினால் இப்பொழுது அந்த ஸ்தோத்ரம் முழுவதும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் வெளிவருகிறது என்பது என் எண்ணம் நிறைவேறியதற்கு அடையாளமாகும். இந்த தீனாக்ரந்தன ஸ்தோத்திரம் 'காவ்யமாலா' குச்சகங்களில் 6-வது பாகத்தில் 21-30 பக்கங்களில் 1890-இல் அச்சாயிற்று. அப்பதிப்பை ஆதாரமாகக்கொண்டே இந்த ஸ்தோத்திரம் இங்கு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு குறிப்புக்களுடன் பிரம்மஸ்ரீ **A. S.** நடராஜ அய்யர், **B.A., M.L.,** அவர்களால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

லோஷ்டதேவரின் பக்தியின் உயர்வும், பாவத்தின் சுத்தியும், கவிதையின் ருஜுவாயும் தெளிவாயுமுள்ள சைலியும், இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் நன்கு அனுபவிக்கப்படுகின்றன. முக்யமாய் 43-வது சுலோகத்தில் இவர் தன் பக்தியைக் காதலாய்க்கொண்டு சிவனிடம் நாயிகா பாவத்தில் புலம்பியது மிகவும் ஈச்வரப் பித்தருக்கு ரஸனீயமானது. இந்தத் தெய்வக் காதலின் பித்து நம்மையும் பிடித்து ஆட்டுமாக!

1—6—'43]

வே. ராகவன்.
(Department of Sanskrit, Madras University.)

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

घटो वा मृत्पिण्डोऽप्यणुरपि च धूमोऽग्निरचल:
पटो वा तन्तुर्वा परिहरति किं घोरशमनम् ।
वृथा कण्ठक्षोभं वहसि तरसा तर्कवचसा
पदाम्भोजं शंभोर्भज परमसौख्यं व्रज सुधी: ॥

என்று ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர்கள் சிவானந்தலஹரீயிலே உபதேசித்திருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றிக் கூறும்போது, நமது ஆசார்யர்களும், "குடம் மண்ணிலிருந்து உண்டாயிற்று; புகை நெருப்பிலிருந்து உண்டாயிற்று; வேஷ்டி நூலிலிருந்து உண்டாயிற்று என்று சொல்லுகிறோம். இவைகளெல்லாம் கடைசி காலத்தில் நம்மை இழுக்க வருபவனைத் தடுக்குமா? வேகமாகப் பேசுவதால் என்ன பிரயோஜனம்? அது அவனைத் தடுக்குமா? பின் எது தான் அவன் வந்தால் நில் என்று சொல்லும்; சிவனுடைய பாதாம்புஜத்தைச் சொல். அது பரம ஸௌக்கியத்தை உண்டாக்கும். எல்லா சாஸ்திரங்களுக்கும் பிரயோஜனம் பக்தி பண்ணுவதுதான்," என்று மேலுள்ள சுலோகத்தின் பொருளை விளக்கியுள்ளார்கள். இவ்வாறு பரமசிவனுடைய பாதாரவிந்தங்களில் பக்தி பண்ணி அவைகளே தஞ்சம் என்று இருக்க விரும்புவோர்களுக்கு ஸ்ரீ விச்வேச்வரரைப்பற்றிய இந்த ஸ்தோத்ரம் சிறந்ததொரு ஸாதனமாகும்.

ஸம்ஸாரம் என்னும் நோய்க்கு மருந்து

நாம் எல்லோரும் ஸம்ஸாரத்தில் அலைந்து களைத்துப்போயிருக்கிறோம். 'அவித்யை' என்னும் ராக்ஷஸி நம்மைப் பிடித்திருக்கிறாள். இவளை வெருட்டியடித்து,

விவேகம் என்னும் மருந்துகொண்டு ஸம்ஸார வெக்கையைத் தணிப்பவர் சிவபெருமான் ஒருவரே. अविद्या सह कार्येण विद्यया हातव्या इति श्रुतिस्मृतिन्यायेभ्यः अवगम्यते (गीताभाष्ये 13-2) "அவித்யையும் அதன் சேஷ்டைகளையும் வித்யையால் (விவேகத்தால்) போக்கவேண்டும் என்பதை வேதங்கள் ஸ்ம்ருதிகள் யுக்திவாதம் இவற்றால் தெரிந்து கொள்கிறோம்" என்று ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

கர்ப்பம் உண்டாவதிலுள்ள இழிவு, கர்ப்பவாஸத்தில் படும்பாடு, கர்ப்பத்தினின்றும் வெளிவந்ததும் சிசு அடையும் மூடத்தனம், சிறுவயதை மிருகத்தைப்போலக் கழிப்பது, யௌவன பருவத்துச் சேஷ்டைகள், கல்யாணம் என்னும் கொடுமை, மனைவி மக்களுக்காகப் படும்பாடு-இவற்றையெல்லாம் அருவருப்புத் தோன்றும் விதத்திலே கவி வர்ணித்திருக்கிறார். இதற்குக்காரணம், विरक्तस्य हि संसारात् भगवत्-तत्त्वज्ञाने अधिकारः न अन्यस्य (गीताभाष्ये 15-1) 'ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தியடைந்தவனுக்கே பகவத்-தத்த்வ-ஞானத்தில் அதிகாரம் உண்டு, மற்றவர்களுக்கு இல்லை' என்று ஸ்ரீ ஆதி ஆசார்யர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

யமபயமும் சரணாகதியும்

நமக்கு யமனிடம் உண்டாகும் பயத்தையும், யமபடர்களால் நரகங்களிலே அடையும் துன்பங்களையும் கவி வர்ணித்துக் கூறி, இந்த பயம் நீங்குவதற்கு உபாயம் பரமசிவனைச் சரணமடைவதே என்று 17, 19, 29, 36-வது சுலோகங்களில் நன்றாக விளக்குகிறார். சரணமடைந்த பின் கவலையில்லை என்று (अत्रोचितं हर चर स्वकृपालुतायाः) (சு. 29) உறுதிகொள்கிறார். சிவபக்தியில் உயர்ந்த நாயிகா-நாயக பாவத்தை 43, 44-வது சுலோகங்களில் கவி அடைந்திருக்கிறார். शास्त्राचार्योपदेशशमदमादिसंस्कृतं

मनः आत्मदर्शने कारणम् (गीताभाष्ये 2-21) சமம், தமம் இவைகளால் பரிசுத்தமான மனதே ஆத்மதரிசனத்திற்குக் கருவியாகும். அந்த ஞானமோ, சமம், தமம் என்னும் குணங்களோ தன்னிடம் இல்லை என்று கூறி, ஸந்யாஸம் பூண்டு பரமசிவனையே சரணமாகக்கொண்டு, 'ஸ்ரீ காசி க்ஷேத்ரத்தைவிட்டு அகலுவதில்லை' என்ற க்ஷேத்ர ஸந்யாஸ விரதத்தை மேற்கொண்டு, இந்த தீனாக்ரந்தன ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்து முடித்து, "இதுவும் காவியம் இயற்றுவதிலே ஒருவகைதானே, எல்லாக் கருமங்களையும் துறந்த ஸந்யாஸிக்கு இதுவும் ஒரு தோஷமாகும்," என்று பயந்து, இனி காவியம் இயற்றுவதில்லை என்று பிரதிக்ஞை செய்து, மோக்ஷத்தையே விரும்பி, तस्मात् विशेषितस्य अविक्रियस्यात्मदर्शिनः विदुषः मुमुक्षोश्च सर्वकर्मसंन्यासे अधिकारः (गीताभाष्ये 2-21), ஆகவே அவிகாரியான ஆத்மாவை (பிரும்மத்தை)க் காணும் ஞானிக்கும் மோக்ஷத்தை நாடுவோனுக்கும் ஸகல கர்மங்களையும் துறப்பதிலேதான் அதிகாரம்"—विदुषः त्यक्तैषणस्य स्थितप्रज्ञस्य यतेः एव मोक्षप्राप्तिः (गीताभाष्ये 2-70)—என்ற ஆதி ஆசார்யர்களின் வாக்குகளின்படி, எல்லாக் கருமங்களையும் துறந்த ஸந்யாஸியாகக் காசியிலே விளங்கி, ஸ்ரீ விச்வேச்வர கிருபை பெரும் அவிமுக்த ஸ்தல வாஸத்தால் மோக்ஷமடைந்தார்.

இவருடைய பெருமைகளை ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீ சங்கராசார்யரவர்கள் இந்நூலுக்கு அருளியுள்ள ஸ்ரீமுகத்தால் நன்கறியலாம். இதற்கு முன்னுரை எழுதிய **Dr. V.** ராகவன் M.A., Ph. D. அவர்களுக்கும், அனுவாதத்தையும் குறிப்புகளையும் எழுதி • யச்சிடுவதற்கு உதவிய நண்பர்களுக்கும், என் நன்றி உரியதாகும்.

13—6—'43]

ஏ. எஸ். நடராஜ அய்யர்.

குறிப்பும், பிழைத் திருத்தங்களும்

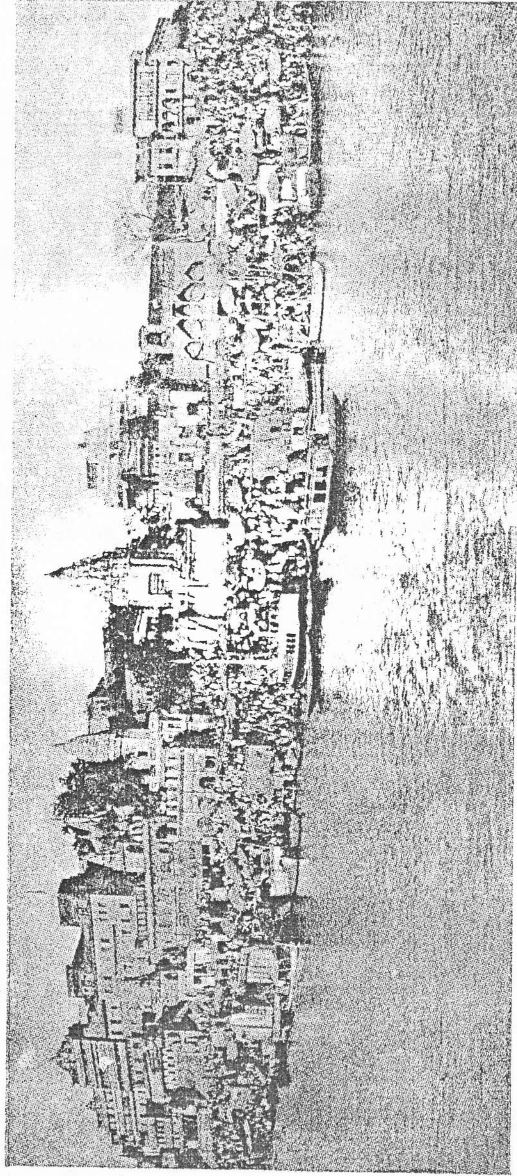
குறிப்பு : பக்கம் 1 சுலோகம் 1 चुण्डीजलैः

மலைச்சாரல்களில் மலையாறுகளின் தண்ணீர் தேங்கியுள்ள இடங்களில் இலைகள் உதிர்ந்து தண்ணீர் கெட்டதாகி இருக்கும். அந்த நீரைப் பருகினால் நோய்கள் உண்டாகும் ; வேட்கையுடன் கூடிய சுரம் தோன்றும். அதுபோலவே விஷயசுகங்களை அனுபவிப்பதனால் அதிகத் தீமையை அளிப்பதுடன், போதும் என்கிற எண்ணத்தையும் தருவதில்லை.

பக்கம் 19, வரி 12 : किं न वापि என்பதற்குமுன் "किं न कलितम् என்னதான் சேகரிக்கப்படவில்லை" என்பதையும், வரி 21: "எல்லாவற்றையும்" என்பதற்கு முன் "நான் என்னதான் சேகரிக்கவில்லை ? நான் என்னதான் ஆடவில்லை ?" என்பதையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பக்கம் 46. வரி 24: आगत्य என்பதற்குமுன் "त्वरितं வேகமாக" என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
14	5	பருபி :	பஹுபி :
17	14	वशंवदेन	वशंवदेन मया
17	14	ஆளாகி	ஆளாகிய என்னால்
17	15	'मया என்னால்' என்பதை நீக்கிவிடவேண்டும்	
35	9	எனக்கு	என் விஷயத்தில்
42	3	ஞானக்	ஞானக்கண்
52	25	கொண்டுபேகப்	கொண்டுபோகப்

ஸ்ரீ காசி — கங்கைக் கரையோரம் - ஒரு தோற்றம்

ஸ்ரீ நிஜாக்ரந்தனம்

என்னும்

காசி விச்வேச்வர ஸ்தோத்ரம்

चुण्ठीजलैरिव सुखैः परिणामदुःखैः
आस्वादितैरपि मनागविलुप्ततृष्णः ।
श्रान्तोऽस्मि हा भवमरौ सुचिरं चरित्वा
तच्छायया चरणयोः शिव मां भजेथाः ॥ १ ॥

சுண்டீஜலைரிவ ஸுகை: பரிணாம-து:கை:
ஆஸ்வாதிதைரபி மநாகவிலுப்த-த்ருஷ்ண: |
ச்ராந்தோ(அ)ஸ்மி ஹா பவமரௌ ஸுசிரம் சரித்வா
தச்சாயயா சரணயோ: சிவ மாம் பஜேதா: || (1)

हे शिव - ஏ பரமசிவ ! आस्वादितैः अपि - அனுபவிக்கப் பட்டபோதிலும் चुण्टीजलैः इव - பாலை வனத்தின் மத்தியில் இருக்கும் ஜலத்தைப் போன்றதும் परिणाम - दुःखैः முடிவில் துக்கத்தைக் கொடுப்பதுமான सुखैः - ஸுகங்களினால் मनाक् - கொஞ்சமும் अविलुप्त-तृष्णः - தாகம் (ஆசை) அடங்காதவனாய் भव-मरौ - ஸம்ஸாரம் என்கிற பாலைவனத்தில் सुचिरम् - மிகவும் நீண்ட காலம் चरित्वा அலைந்து श्रान्तः अस्मि - களைத்து இருக்கிறேன். हा - அந்தோ ! तत् - ஆகையால் चरणयोः (உமது) இரண்டு பாதங்களினுடைய छायया நிழலினால் मां என்னை भजेथाः அனுக்ரஹம் செய்யுங்கள்.

ஏ! பரமசிவ! சுகமானது அனுபவிக்க அனுபவிக்க ஆசையை விருத்தி செய்கிறது. பாலைவனத்தில் கிடைக்கும் ஜலம் அல்பம்; அதைக் குடிக்கக் குடிக்கத் தாகமும் அதிகமாகின்றது. இம்மாதிரி கொஞ்சமும் ஆசை அடங்காமல் ஸம்ஸாரம் என்னும் பாலைவனத்தில் அலைந்து திரிந்து களைத்து இருக்கிறேன். களைப்படைந்தவன் வேண்டுவது சுகம் அல்லவா? அம்மாதிரி ஸம்ஸார தாபத்தினால் களைத்த எனக்கு உமது இரு பாதங்களின் நிழலைத் தந்து அனுக்ரஹம் செய்யுங்கள்.

குறிப்பு—சிவ நாமாவின் பெருமை. "'சிவ' என்பதற்குப் பரமமங்களம் என்பது அர்த்தம். 'श्वःश्रेयसं शिवं भद्रं कल्याणं मङ्गलम् शुभम्' என்பது அமரகோசம். பாபத்தை ஒரே க்ஷணத்தில் த்வம்ஸம் பண்ணும் ஒரு வஸ்து உண்டு. அந்த வஸ்துவைப் பல இடங்களிலும் போய்த் தேடவேண்டாம். இரண்டு எழுத்துக்களாலான பெயர் அது. ஸகல வேதங்களுக்கும் மத்தியில் இருப்பது அது. அதுவே வேதங்களின் ஜீவரத்னம். கோயிலில் மஹாலிங்கம் போலவும் அது வேதங்களின் மத்தியில் இருக்கிறது. அதை என்ன பண்ணவேண்டும்? வாக்கினால் சொல்லவேண்டும். யார் சொல்ல வேண்டும்? மனிதனாகப் பிறந்தவன் சொல்லவேண்டும். ஊமையாக இல்லாதவன் எவனும் சொல்லலாம். அதைச் சொல்லுவதற்காகத் தான் நாக்கு இருக்கிறது. மனிதன் அதைச் சொல்லாவிட்டால் நாக்கினால் செய்யக் கூடியதை இவன் செய்யவில்லை. இவனுக்கு நாக்குக் கொடுத்துப் பிரயோஜனம் இல்லை என்று பரமேச்வரர் திரும்பி வாங்கிவிடுவார். ஆகையால் எல்லோரும் அதைச் சொல்லியாக வேண்டும்."

—ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளருளிய நன்மொழிகள், பாகம் I, பக்கம் 309-311.

"வேதங்களுள் யஜுர் வேதம் முக்யமானது. அதற்குள் அதன் மத்திய பாகமாகிற நாலாவது காண்டம் முக்யமானது. அதற்குள்ளும் மத்திய பாகமான ஐந்தாவது பிரச்னம் முக்யமானது. அதுதான் ஸ்ரீருத்ரம். அதற்குள்ளும் 'நமஃசிவாய' என்ற பஞ்சாக்ஷர வாக்கியம் மத்தியில் இருக்கின்றது. அதன் மத்தியில் 'சிவ' என்று இரண்டு அக்ஷரம் அடங்கியிருக்கிறது. இதை ஜீவரத்னம் என்று சொல்லுவார்கள்."

—ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள் I, பக்கம் 58, 59.

"நித்தியமும் ஸாயங்காலத்தில் ஐந்து நிமிஷமாவது சிவஸ்மரணை பண்ணிக்கொண்டுவர எல்லோரும் ஸங்கல்பம் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஆயுள் பரியந்தம் பண்ணுவதாக ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு மனத்தால் ஸ்மரணம் பண்ணிக்கொண்டு வாக்கினால் சிவ நாமாவைச் சொல்லவேண்டும்."

—ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள் I, பக்கம் 511.

दुर्वारसंसृतिरुजा भृशकांदिशीकः
त्वामोषधीपतिभृतं सुकृतैरवाप्य ।
आवेदयामि यदहं तव तन्निदानम्
तत्रावधेहि मृड मा कुरु मय्यवज्ञाम् ॥ २ ॥

துர்வார–ஸம்ஸ்ருதி–ருஜா ப்ருச–காந்திசீகஃ
த்வாமோஷதீ–பதி–ப்ருதம் ஸுக்ருதைரவாப்ய |
ஆவேதயாமி யதஹம் தவ தந்நிதானம்
தத்ராவதேஹி ம்ருட மா குரு மய்யவஜ்ஞாம் || (2)

हे मृड - ஏ பரமசிவ! दुर्वार-संसृति-रुजा தடுக்க முடியாத ஸம்ஸாரமாகிய ரோகத்தால் भृश-कांदिशीकः (सन्)

மிகவும் திக்ப்ரமை பிடித்தவனாய் (பயந்தவனாய்)
सुकृतैः (ஏதோ பூர்வ ஜன்மங்களில் செய்த) புண்ணி
யங்களால் **ओषधीपति-भूतम्** - ஓஷதிகளுக்கு ராஜாவான
சந்திரனை (தலையில்) தரிக்கும் **त्वां** உம்மை **अवाप्य** -
அடைந்து **यत्** எந்த **तन्निदानम्** அந்த (என்) வியாதியின்
காரணத்தை **अहं** நான் **तव** - உமக்கு **आवेदयामि** - தெரி
விக்கிறேனோ **तत्र** அதை **अवेहि** கவனிக்க வேண்
டும். **मयि** என்னிடத்தில் **अवज्ञां** அலக்ஷ்யத்தை **मा
कुरु** - செய்யாதேயுங்கள்.

ஏ! ம்ருட! நான் ஸம்ஸாரம் என்கிற ரோகத்தினால்
பீடிக்கப்பட்டு இருக்கிறேன். இது தீராத நோயாய் இருக்
கிறது. இதனால் திகைத்து நிற்கிறேன். பூர்வ ஜன்ம
புண்ணியத்தால் தங்களை வைத்தியனாக அடைந்தேன்.
என்னுடைய வியாதியின் தன்மையைச் சொல்லுகிறேன்.
தாங்கள் என்மேல் அலக்ஷியம் செய்யாமல் காது கொடுத்
துக் கேட்க வேண்டும்.

குறிப்பு - ஓஷதிகளுக்கு ராஜாவான சந்திரனை தரிப்
பவர் என்றும், ம்ருடர் என்றும் இங்கு கவி சிவனைச்
சொன்னதின் பொருத்தம் குறிக்கத் தக்கது. **मृडः**
'ம்ருட' என்னும் சொல் வேதத்தில் சிவனுக்கு மிகவும்
முக்யமான சொல்லாய் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
**'या ते रुद्र शिवा तनूः शिवा विश्वाहभेषजी। शिवा रुद्रस्य
भेषजी तया नो मृड जीवसे॥'** என்பது ஸ்ரீ ருத்ரம். 'ம்ருட'
என்னும் சொல்லுக்கு ஸுகம் செய்பவன் என்று
பொருள். **'मृड सुखने'** என்பது தாது பாடம். நோய் உண்
டானவன் சுகம் செய்பவனை யல்லவோ தேடி நோயைத்
தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படியே ஸம்ஸாரமாகிய
நோயால் வருந்துகின்ற கவி ம்ருடனாகிய சிவனைத்
தேடிச் செல்லுகிறது உசிதமே. அவர் உருவமே உலகுக்

கோர் மருந்து என்றல்லவோ மேற் சொன்ன மந்திரம்
சொல்லுகிறது!

'ம்ருட' முதலிய பதங்களின் பொருள்களை ஸ்ரீ
ருத்ர பாஷ்யத்திலும் நீலகண்ட தீக்ஷிதர் இயற்றிய 'சிவ
தத்வ ரகஸ்யம்' என்ற சிவ-அஷ்டோத்தர வியாக்கியா
னத்திலும் காண்க. இந்நூலில் வரும் சிவ நாமங்கள்
எல்லாம் சிவ அஷ்டோத்தரத்தில் வந்திருக்கின்றன.

**दुर्वासनाशतवशादशुचित्वमीक्ष्य
या मे हठात्कृतवती मनसि प्रवेशम् ।
सा ऽनेकजन्ममरणावटपातनेन
मां राक्षसीव बहु नाथ तुदत्यविद्या ॥ ३ ॥**

துர்வாஸநா-சத-வசாதசுசித்வமீக்ஷ்ய
யா மே ஹடாத் க்ருதவதீ மனஸி ப்ரவேசம் |
ஸா (அ)நேக-ஜன்ம-மரணா-(அ)வட--பாதநேந
மாம் ராக்ஷஸீவ பஹு நாத துதத்யவித்யா || (3)

हे नाथ - ஸ்வாமின்! **दुर्वासना-शत-वशात्** - நூற்றுக்
கணக்கான கெட்ட வாஸனைகளினால் ஏற்பட்ட **अशुचित्वम्**
அனாசாரத்தை **ईक्ष्य** பார்த்து **या** எந்த **अविद्या** அவித்யை
राक्षसीव ராக்ஷஸியைப்போல் **मे** என்னுடைய **मनसि** மனத்
தில் **हठात्** பலாத்காரமாக **प्रवेशं कृतवती** நுழைந்து
இருக்கிறாளோ **सा** அந்த அவித்யை **मां** என்னை **अनेक-जन्म-
मरण-अवट पातनेन** பல பிறப்பு இறப்பு என்கிற குழிகளில்
தள்ளுவதால் **बहु** மிகவும் **तुदति** துன்பப்படுத்துகிறாள்.

ராக்ஷஸி ஒருவனைப் பிடிப்பதுபோல், என்னை
அவித்யை என்பது பிடித்துத் துன்பப்படுத்துகிறது.
ராக்ஷஸி பிசாசம் பூதம் முதலியன ஒருவனுடைய
அநாசாரத்தைக் கண்டல்லவோ அவனைப் பிடிக்கும்.

என்னிடம் எண்ணிக்கையில்லாத துர்வாஸனைகள் குடி கொண்டு இருக்கின்றன. அந்த அநாசாரத்தைக் கண்டு அவித்யை என் மனத்தில் பிரவேசிக்கிறது. ராக்ஷஸி தான் பிடித்தவர்களைக் குழியில் தள்ளுவது முதலிய சேஷ்டைகளால் துன்பப்படுத்துமல்லவா? அம்மாதிரி இந்த அவித்யை என்னை பிறப்பு இறப்பு என்கிற குழியில் தள்ளுகிறது. அநேக ஜன்மங்களை எடுக்கும்படி செய்து துன்பப்படுத்துகிறது.

'नाथ' 'நாத' என்று சிவனைக் கவி அழைப்பது மிகவும் பொருத்தமானதே. சிவன் ராக்ஷஸ பிசாச கணங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியன்றோ. அவர் சொன்னபடி அந்த கணங்கள் கேட்கவேண்டும். ஆகையால் அவித்யையைப் போக்க அதனுடைய நாதனை சிவனையே சரணம் அடைகிறார் கவி.

घोरे क्षणं विनिपतन्नरके क्षणं च
पुण्यं पदं दिविषदां सहसाऽधिरोहन् ।
मोहेन कन्दुकदशामिव नीयमानः
स्वामिन् सहे किमवधीनि गतागतानि ॥ ४ ॥

கோரே க்ஷணம் விநிபதந் நரகே க்ஷணம் ச
புண்யம் பதம் திவிஷதாம் ஸஹஸா(அ)திரோஹந் |
மோஹேந கந்துகதசாமிவ நீயமாநஃ
ஸ்வாமிந் ஸஹே கிம(அ)வதீநி கதாகதாநி || (4)

हे स्वामिन् - ஏ நாத! **क्षणं** ஒரு க்ஷண காலம் **घोरे नरके** கோரமான நரகத்தில் **विनिपतन्** விழுந்து கொண்டும் **क्षणं च** மற்றொரு க்ஷணகாலம் **दिविषदां** தேவர்களுடைய **पुण्यं पदं** - புண்ய ஸ்தானத்தை அதாவது ஸ்வர்க்கத்தை **सहसा** - திடீரென **अधिरोहन्** ஏறிக்கொண்டும் **मोहेन** (என்னுடைய) அஞ்ஞானத்தினால் **कन्दुक - दशाम् नीयमानः इव** மேலும் கீழும் மாறி மாறிப் போய்க்கொண்டு இருக்கும் பந்தின் தசையை அடைவிக்கப்பட்டவன் போல் **गतागतानि** - இந்த போக்கு வரவுகளை **किमवधीनि** எது வரைக்கும் என்று **सहे** - ஸஹிப்பேன்?

ஏ ஸ்வாமிந்! சிறிது காலம் நரகத்தில் துக்கங்களை அனுபவிக்கின்றேன். சிறிது காலம் ஸ்வர்க்கத்தில் ஸுகங்களை அனுபவிக்கிறேன். இப்படியே ஜனனமரணங்களின் சுக துக்கங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு, மேலும் கீழும் அடிக்கப்படும் பந்தைப்போல் கஷ்டப்படுகிறேன். இதை நான் எப்படிப் பொறுப்பேன்? இதற்கு ஏதாவது எல்லை உண்டா?

குறிப்பு - **स्वामिन्** - ஸ்வாமிந். "ஸ்வாமி என்ற வார்த்தையில் ஸ்வம் என்பதற்கு ஸொத்து என்பது அர்த்தம். உடைமை என்று இலக்கணமாகச் சொல்லலாம். ஸ்வம் உடையவர் ஸ்வாமி. அதாவது ஸொத்தை உடையவர். ஸொத்து எது? நாம் தான். என் ஸ்வாமி என்றால் என்னை ஸொத்தாக உடையவர் என்று அர்த்தம்."

—ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள் III, பக்கம் 47.

"நமக்கு ஒரு எல்லை உண்டு. அவர் எல்லையற்றவர். ஆகையால் அவர் ஞான ஸமுத்ரம், தயா ஸமுத்ரம், சக்தி ஸமுத்ரம், ஸர்வஜ்ஞன். நாம் அவருடைய சொத்து. அவர் ஸ்வாமி, நம்மை உடையவர்."

—ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் நன்மொழிகள் III, 52.

का मे गतिर्विशति नैव मनो विवेकः
स्वप्नेऽपि पक्कणमिव प्रवरो द्विजानाम् ।
रूद्धेऽपि तत्र न स रोढुमलं मुहूर्तम्
विश्वेश मौक्तिकमिवोपरि दर्पणस्य ॥ ५ ॥

கா மே கதிர் விசதி நைவ மனோ விவேகஃ
ஸ்வப்னே(அ)பி பக்கணமிவ ப்ரவரோ த்விஜாநாம் |
ருத்தேபி தத்ர ந ஸ ரோடுமலம் முஹூர்தம்
விச்வேச மௌக்திகமிவோபரி தர்பணஸ்ய ॥ (5)

हे विश्वेश - ஜகத்துக்கெல்லாம் ஈச்வரனே ! **का मे गतिः** எனக்கு என்ன கதி? **द्विजानां प्रवरः** - பிராமண சிரேஷ்டன் **स्वप्नेऽपि** - ஸ்வப்னத்திலும் **पक्कणं** - பறைச்சேரியை **न एव विशति इव** எப்படிப் பிரவேசிக்கவே மாட்டானோ (அப்படி) **विवेकः**-விவேகமானது **मे मनः**-என்னுடைய மனத்தை **न एव विशति**-பிரவேசிக்கிறதேயில்லை. **रुद्धेऽपि**-சிரமப்பட்டு அவ்விவேகத்தைப்பிடித்து நிறுத்தினாலும் **सः** அது **दर्पणस्य उपरि** - கண்ணாடியின் மேல் (வைக்கப்பட்ட) **मौक्तिकम् इव** முத்துபோல் **मुहूर्तं**-ஒரு முஹூர்த்தம் கூட **तत्र रोद्धुं न अलम्** என் மனதில் (நிலைத்து) நிற்பதற்குச்சக்தியில்லாமல் இருக்கிறது. (கண்ணாடியின் மேல் வைக்கப்பட்ட முத்தானது ஓரிடத்திலும் நிலைத்து நில்லாமல் உருண்டுவிடுகிறது என்று கவியின் பாவம் போலும்.)

பறைச்சேரிபோல் மிகவும் அசுத்தமானது என் மனம்; பிராமண சிரேஷ்டன் போல் மிகவும் தூய்மையும் மஹிமையும் வாய்ந்தது அறிவு; ஸ்வப்னத்திலும்கூட என் மனத்தில் அது எப்படிப் ப்ரவேசிக்கும்? ஒரு ஸமயம் கஷ்டப்பட்டு அந்த அறிவைப்பிடித்து மனத்தில் நிறுத்தலாம் என்றாலோ, அது ஒரு சிறிதும் நிற்காமல் கண்ணாடியின்மேல் வைக்கப்பட்ட முத்தைப்போல் தத்தளிக்கின்றது; நிலையாய் நிற்பதில்லை. அந்த அறிவு (விவேகம்) என் மனத்தில் எப்படி வேர் ஊன்றித் தழைக்கும்?

இனி வைராக்யம் த்ருடப்படுவதற்காக ஜீவன் ஜன்மம் எடுத்த ப்ரகாரத்தை ஜுகுப்ஸை ஏற்படும்படி, கர்போபநிஷத்தில் சொல்லிய ப்ரகாரம், கவி விவரிக்கிறார்.

पित्रोर्जघन्यरसबिन्दुयुगं गृहीत्वा
हन्तासकृत्पतितवानधिगर्भवासम् ।
तद्दुःखमन्वभवमीश गभीरकुम्भी-
पाको वराक इति यस्य पुरो गृणन्ति ॥ ६ ॥

பித்ரோர் ஜகந்ய—ரஸ—பிந்து—யுகம் க்ருஹீத்வா
ஹந்தாஸக்ருத் பதிதவாநதிகர்பவாஸம் |
தத்துஃகமந்வபவமீச கபீர—கும்பீ—
பாகோ வராக இதி யஸ்ய புரோ க்ருணந்தி ॥ (6)

हे ईश - ஏ பரமசிவ! **पित्रोः** - மாதாபிதாக்களுடைய **अघन्य-रस-बिन्दु-युगं** - ஜகனத்தில் (இழிவான இடத்தில்) உண்டான சுக்ல சோணிதம் என்ற இரண்டு பிந்துக்களை **गृहीत्वा** - பற்றிக்கொண்டு **हन्त** - அந்தோ! **असकृत्** - அடிக்கடி **अधिगर्भवासं** - கர்ப்பவாஸத்தில் **पतितवान्** - விழுந்தவனாக (அடிக்கடி கர்ப்பவாஸம் செய்து), **यस्य पुरः** - எந்த (கர்ப்பவாஸத் துன்பத்திற்கு) முன் **गभीरकुम्भीपाकः**- மிகப்பெரிதான கும்பீபாகம் என்ற நரக(த் துன்ப)மானது **वराकः इति** - அல்பமானது என்று **गृणन्ति** - (பெரியோர்கள்) சொல்லுகிறார்களோ, **तद्दुःखं** - அந்த(க் கர்ப்பவாஸ) துக்கத்தை **अन्वभवम्** - அனுபவித்தேன்.

மாதா பிதாக்களின் இழிவான இடத்தில் உண்டான பிந்துக்களின் மூலம் பிறப்படைந்து அடிக்கடி கர்ப்பவாஸம் செய்தேன். கர்ப்பத்தில் ஜீவனாய் நான் அனுபவித்த துக்கத்தை வாயால் சொல்ல முடியாது. கும்பீபாக நரகவேதனைகள் எல்லாம் நான் அனுபவித்த கர்ப்பவாஸத்திற்கு முன்பு அல்பம் என்றே தோன்றும்.

குறிப்பு - தன் பிறப்பிற்குக் காரணமான மாதாபிதாக்களின் சுக்ல சோணிதங்களைச் சொன்னது பிறப்

பின் இழிவு த்வனிப்பதற்காக. நரகங்களுள் கும்பீ பாகத்தைக் கர்ப்பவாஸத்திற்கு உபமானமாக எடுத்த தின் பொருத்தமும் இங்குக் குறிக்கத்தக்கது.

இதே அர்த்தம் ஸூதஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப் படுகிறது.

इत्थं परिणतो गर्भः पूर्वकर्मवशान्मुने ।
महद्दुःखमवाप्नोति रौरवे नरके यथा ॥

—ஸூதஸம்ஹிதை II. 10. 21—22.

तत्र स्थितस्तदनु तत्तदनेकपूर्व-
जन्मान्तरस्मरणविस्मयदुःखितात्मा ।
अस्मान्निसृत्य पुनरुद्भवभङ्गहेतोः
चेतो विधास्य इति चाकरवं प्रतिज्ञाम् ॥ ७ ॥

தத்ரஸ்திதஸ் ததநு தத்ததநேக-பூர்வ-
ஜன்மாந்தர-ஸ்மரண-விஸ்மய-துஃகிதாத்மா |
அஸ்மாந் நிஸ்ருத்ய புனருத்பவ-பங்க-ஹேதோஃ
சேதோ விதாஸ்ய இதி சாகரவம் ப்ரதிஜ்ஞாம் || (7)

तदनु - அதற்குப் பிறகு **तत्र स्थितः (सन्)** அந்த கர்ப்பத்தில் இருந்து கொண்டு **तत्-तद्-अनेकपूर्व-जन्मान्तर-स्मरण - विस्मय - दुःखितात्मा** - அந்த அந்த பல பூர்வ ஜன்மங்களின் ஞாபகத்தால் ஆச்சர்யமும் துக்கமும் அடைந்த மனதுடையவனாய் **अस्मात्** - இந்த கர்ப்பக் குழியில் இருந்து **निसृत्य** - வெளிவந்து **पुनः उद्भव - भङ्ग - हेतोः** - மறுபடியும் ஜன்மம் எடுத்தலை ஒழிப்பதின் உபா யத்திற்காக **चेतः** - மனத்தை **विधास्ये** - செலுத்துவேன் (அதாவது வழிதேடுவேன்) **इति** - என்று **प्रतिज्ञां च** - ப்ர திஜ்ஞையையும் **अकरवम्** - செய்தேன்.

அப்படிக் கர்ப்பவாஸம் செய்யும் காலத்தில் நான் முன்பு எடுத்திருந்த அநேக ஜன்மங்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. அந்த ஜன்மங்களை நினைத்து ஆச்சர்யத்தையும் வருத்தத்தையும் அடைந்தேன். அப்பொழுது "இனி இந்தக் கர்ப்பவாஸத்திலிருந்து வெளிவந்ததும் மறுபடியும் கர்ப்பவாஸ துக்கம் இல்லாமல் இருக்கும் மார்க்கத்தைத் தேடுவேன். அதற்குத் தங்கள் சரணாரவிந்தங்களிலேயே என் மனத்தைச் செலுத்துவேன்" என்று பிரதிஜ்ஞையும் செய்தேன்.

குறிப்பு - இதே விஷயம் கர்போபநிஷத்திலும், ஸூதஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

तां पीडां च विजानाति तदा जातिस्मरो भवेत् ।
नानायोनिसहस्राणि पुरा प्राप्तानि वै मया ॥
अहो दुःखोदधौ मग्नो न पश्यामि प्रतिक्रियाम् ।
यदि योन्याः प्रमुच्यामि तं प्रपद्ये महेश्वरम् ॥
संसारसागरे घोरे लङ्घयाम्यहमात्मनः ।
इत्थं गर्भगतः स्मृत्वा योनियन्त्रप्रपीडनात् ॥

—ஸூதஸம்ஹிதை II. 10 (22, 23. 24, 30).

तेनाध्वनाथ निसृतोऽस्मि ततः स्मृतेऽपि
यस्मिन्निकाममभिमानधनास्त्रपन्ते ।
संस्पर्शतस्तु शतशःशितिकर्मवायोः
प्रायो निगूढदृढमूढदशामवापम् ॥ ८ ॥

தேநாத்வநா(அ)த நிஸ்ருதோ(அ)ஸ்மி ததஃ ஸ்ம்ருதே(அ)பி
யஸ்மிந் நிகாமமபிமானதனாஸ்த்ரபந்தே |

ஸம்ஸ்பர்சதஸ்து சதசஃசிதிகர்மவாயோஃ
ப்ராயோ நிகூட–த்ருட–மூட–தசாமவாபம் || (8)

अथ - பிறகு यस्मिन् எந்த வழியானது स्मृते अपि - நினைக்கப்பட்டாலும் अभिमानधनाः - மானிகள் निकामम् மிகவும் त्रपन्ते - (அதிலிருந்து) வெட்கப்படுகிறார்களோ तेन - அந்த अध्वना - வழியாய் ततः-அந்த கர்பவாஸத்திலிருந்து निसृतः अस्मि-வெளி வந்தேன். शतशःशितिकर्मवायोः- கணக்கில்லாத பாபகர்மங்களின் மூலம் (வைஷ்ணவ) வாயுவினுடைய संस्पर्शतः - ஸ்பர்சத்தால் प्रायः - பெரும்பாலும் निगूढ-दृढ-मूढ-दशाम् - மிகவும் திருடமான அவிவேக தசையை अवापम् - அடைந்தேன்.

பிறகு அந்தக்கர்ப்ப வாஸஸ்தானத்திலிருந்து நான் வெளிவந்தேன். நான் வெளிவந்த வழியை நினைத்தாலும் மானிகள் வெட்கப்படுவார்கள். (வைஷ்ணவ) வாயுவின் ஸ்பர்சத்தால் பூர்வ ஜன்ம நினைவுபோய், நான் மறுபிறப்பில்லாததற்கு முயல்வேன் என்ற ஸங்கல்பமும் மறந்து போய், த்ருடமான அவிவேக தசையை அடைந்தேன்.

குறிப்பு - இதே விஷயம் ஸூதஸம்ஹிதையிலும் கர்போபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

जायते वायुना याति विस्मृतिं वैष्णवेन च ।
अज्ञाने सति रागाद्याः धर्माधर्मौ च तद्वशात् ॥
—ஸூதஸம்ஹிதை II. 10. 31

जातमात्रस्तु वैष्णवेन वायुना संस्पृश्यते तदा न स्मरति ।
—கர்போபநிஷத்.

तिर्यग्दशामिव शनैरविवेकसेकात्
वर्षाण्यवाप्य परमेश्वर पञ्चषाणि ।
तत्तत्कृतं पतदपि स्मृतिसीम्नि यद्यत्
सद्यो ह्रियं जडधियोऽपि हृदि प्रसूते ॥ ९ ॥

திர்யக்–தசாமிவ சனைரவிவேக–ஸேகாத்
வர்ஷாண்யவாப்ய பரமேச்வர பஞ்சஷாணி |
தத்–தத்க்ருதம் பததபி ஸ்ம்ருதி–ஸீம்நி யத்–யத்
ஸத்யோ ஹ்ரியம் ஜடதியோ(அ)பி ஹ்ருதி ப்ரஸூதே|| (9)

हे परमेश्वर - ஹே பரமேச்வர ! शनैः - மெள்ள மெள்ள अविवेक-सेकात्-பகுத்தறிவின்மையில் தோய்ந்து पञ्चषाणि- ஐந்து ஆறு वर्षाणि-(வர்ஷங்களை) வயதை तिर्यग्दशाम् इव - மிருகத்தன்மையைப் போல अवाप्य - அடைந்து यद्यत् - எதெது स्मृतिसीम्नि - ஞாபகத்தில் पतत् अपि-விழுந்தாலும் जडधियः अपि - மந்த புத்தி உள்ளவனுக்கும் கூட हृदि - மனத்தில் ह्रियम् - வெட்கத்தை सद्यः - உடனே प्रसूते - உண்டு பண்ணுகிறதோ तत्तत् - அதது कृतम् செய்யப்பட்டது.

இப்படிப் பிறந்த பிறகு அஜ்ஞானத்தில் மூழ்கினேன். ம்ருகங்களைப்போல் ஐந்து ஆறு வருஷங்கள் அறிவற்ற குழந்தைப் பருவத்தில் கழிந்தன. அப்போது நான் செய்த காரியங்களை நினைத்தாலும் மந்த புத்தியுள்ளவனும் வெட்கம் அடைவான். [கிடந்த இடத்தில் மலவிஸர்ஜனம் முதலியவைகளைச் செய்வதால் குழந்தைப் பருவத்தை மிருக வாழ்க்கைக்கு ஒப்பிடுகிறார். பிற்காலத்தில் நினைத்து வெட்கம் அடையக்கூடிய சேஷ்டைகள் ஸ்தன்யபானம் முதலியவை].

आसाद्य यौवनमथो बहुभिः प्रकारैः
शृङ्गारभङ्ग्यनुगुणैर्गुणिताविवेकः ।
जातोऽस्मि घोरनरकावहकर्मयोगाद्
भोगाशया प्रशमितोभयलोकशुद्धिः ॥ १० ॥

ஆஸாத்ய யௌவனமதோ பகுபி: ப்ரகாரை:
ச்ருங்கார-பங்க்யநுகுணைர் குணிதா(அ)விவேக: |
ஜாதோ(அ)ஸ்மி கோர-நரகாவஹ-கர்ம-யோகாத்
போகாசயா ப்ரசமிதோபய-லோக-சுத்தி: || (10)

अथ - பிறகு **यौवनम्** - யௌவனப் பருவத்தை **आसाद्य** - அடைந்து **शृङ्गार-भङ्गि-अनुगुणैः** ச்ருங்கார விலாஸத்திற்குத் தகுதியான **बहुभिः** - பல **प्रकारैः** - வழிகளால் **गुणित-अविवेकः** - அதிகப்படுத்தப்பட்ட அவிவேகத்தை உடையவனாய் **भोगाशया** - சிற்றின்ப ஆசையால் **घोर-नरक-आवह-कर्म-योगात्** - கடுமையான நகரத்தைத் தரும் செயலின் சேர்க்கையால் **प्रशमित - उभय-लोक-शुद्धिः** - இம்மை மறுமை இரண்டிற்கும் ஸாதகமான சுத்தியை இழந்தவனாக **जातः अस्मि** - ஆனேன்.

பிறகு யௌவனப் பருவத்தை அடைந்தேன். பல விதத்திலும் காம சேஷ்டைகளில் ஈடுபட்டேன். ச்ருங்கார லீலைகளில் ஆழ்ந்து விட்டதால் அவிவேகம் அதிகரித்தது. காம வேட்கையால் நரகத்தில் கொண்டு சேர்ப்பிக்கும் காரியங்களை அனுஷ்டித்தேன். இம்மையிலும் மறுமையிலும் சுகத்திற்குக் காரணமாகிய ஸதாசாரத்தையும் அதனால் உண்டாகும் சுகத்தையும் இழந்தேன்.

मोहात्कृतः परिणयोऽप्यनयो महीयान्
मूलं समस्तभवबन्धनदुर्गतीनाम् ।
यस्मादुदेत्य दुरपत्यजनेन सृष्ट-
स्नेहोऽस्मि वेष्टित इवोत्कटनागपाशैः ॥ ११ ॥

மோஹாத் க்ருத: பரிணயோ (அ)ப்யநயோ மஹீயாந்
மூலம் ஸமஸ்த-பவ-பந்தந-துர்கதீநாம் |
யஸ்மாதுதேத்ய துரபத்ய-ஜனேந ஸ்ருஷ்ட-
ஸ்நேஹோ(அ)ஸ்மி வேஷ்டித இவோத்கட-நாக-பாசை: || (11)

मोहात् அவிவேகத்தால் **समस्त - भव - बन्धन-दुर्गतीनां मूलं** - ஸம்ஸாரத்தின் எல்லாக் கட்டுக்களுக்கும் கேடுகளுக்கும் மூலகாரணமானதும் **महीयान् अनयः** - மிகவும் தவறான காரியமுமான **परिणयः अपि** - விவாஹமும் **कृतः** - செய்துகொள்ளப்பட்டது. **यस्मात् उदेत्य** - எந்த விவாஹத்திலிருந்து மேல் எழுந்து (எழுந்த) **दुरपत्य-जनेन** - கெட்ட குழந்தைகளோடு **उत्कट नाग पाशैः** மிகவும் கடுமையான நாக பாசங்களினால் **वेष्टितः इव** - கட்டுப்பட்டவன் போல் **सृष्ट-स्नेहः अस्मि** - பற்றை உண்டு பண்ணிக் கொண்டவன் ஆனேன்.

பிறகு கல்யாணம் செய்துகொண்டேன். கல்யாணம் செய்துகொள்வதைவிட மிகவும் தவறான காரியம் வேறு என்ன இருக்கிறது? ஸம்ஸார பந்தத்தினால் உண்டாகும் ஸமஸ்த கஷ்டங்களுக்கும் அதுவே மூலம். அந்தக் கல்யாணத்தின் பயனாக குழந்தைகள் உண்டாயின. அந்தக் குழந்தைகளிடத்தில் ஸ்நேகம் வைக்கலானேன். கடுமையான நாக பாசத்தால் கட்டுப்பட்டவன் போல்

நான் இந்த ஸ்நேஹத்தால் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்டவன் ஆனேன்.

तत्पोषणाय विदुषाऽपि मया समस्तम्
औचित्यमुज्झितवताऽऽत्तवता कुकृत्यम् ।
द्वारि श्ववल्लडितमेव कदीश्वराणां
सोढावमानशतविक्लवमानसेन ॥ १२ ॥

தத்-போஷணாய விதுஷா(அ)பி மயா ஸமஸ்தம்
ஔசித்யமுஜ்ஜிதவதா(ஆ)த்தவதா குக்ருத்யம் |
த்வாரி ச்வவல் லடிதமேவ கதீச்வராணாம்
ஸோடா(அ)வமான-சத-விக்லவ-மானஸேன || (12)

तत्-पोषणाय - அந்த மனைவிமக்களின் ரக்ஷணத்திற்காக **विदुषा अपि** - அறிந்தவனாய் இருந்தும் **समस्तम् औचित्यं**- தகுதி (உசிதமான தன்மை) எல்லாவற்றையும் **उज्झितवता**- விட்டவனாயும் **कुकृत्यम्** கெட்ட காரியங்களையும் **आत्तवता** - கைக்கொண்டவனாயும் **सोढ- अवमान - शत - विक्लव - मानसेन** பொறுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பல அவமானங்களால் துன்புற்ற மனதுடையவனுமான **मया** - என்னால் **कदीश्वराणां द्वारि**-அல்பமான யஜமானர்களின் வாசலில் **श्ववत्**-நாய் போல் **लडितम्** - எளிமையுடன் நிற்கப்பட்டது.

लडितम् (லடிதம்) என்பது நாய் நாக்கைத் தொங்க விட்டுக்கொண்டு நிற்கும் நிலைமையைக் குறிக்கும்.

நல்வழி இதுதான் என்று அறிந்திருந்தேன். அப்படி அறிந்தும் மனைவியையும் மக்களையும் காப்பாற்றுவதற்குப் பல தீச்செயல்களையும் செய்யலானேன். நல்வழியை முற்றும் துறந்தேன். அற்பர்கள் வாசலில் நாய்போல்

ஏங்கி நின்றேன். அற்பர்கள் செய்த அவமானங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டேன்.

प्राणाधिकैरथ वियोगमवाप्य तैस्तैः
इष्टैररुंतुदविषादवशंवदेन ।
स्त्रीवन्मया विलपितं विहितं न किंचित्
कृत्यं सतां समुचितं हहहा हतोऽस्मि ॥ १३ ॥

ப்ராணாதிகைரத வியோகமவாப்ய தைஸ்தை:
இஷ்டைரருந்துத-விஷாத-வசம்வதேந |
ஸ்த்ரீவந் மயா விலபிதம் விஹிதம் ந கிஞ்சித்
க்ருத்யம் ஸதாம் ஸமுசிதம் ஹஹஹா ஹதோ(அ)ஸ்மி || (13)

अथ - பிறகு **प्राणाधिकैः** - உயிரைவிட மேலான **तैः तैः इष्टैः** - அந்த அந்த வேண்டியவர்களிடமிருந்து **वियोगम्** - பிரிவை **अवाप्य** - அடைந்து **अरुंतुद-विषाद-वशंवदेन** - மர்மத்தை அறுக்கும் துயருக்கு ஆளாகி **स्त्रीवत्** - பெண்போல் **मया** - என்னால் **विलपितम्** - அழப்பட்டது. **सतां** - ஸாதுக்களுக்கு **समुचितं** - தகுந்த **कृत्यम्** - கார்யம் **किंचित्** - ஒன்றும் **न विहितम्** - செய்யப்படவில்லை. **हहहा** - அந்தோ! அந்தோ! **हतः अस्मि** - நான் தொலைந்தவனானேன்.

என் உயிரைவிட நான் மேலாகப் போற்றி வந்தவர்களும் காலக்கிரமத்தில் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து யமவுலகம் அடைந்தார்கள். அவர் பிரிவாற்றாமையினால் மிகவும் கொடுமையான துன்பங்களுக்கு உள்ளானேன். பெண்பாலர்போல் வாய்விட்டு அழுதேன். ஜன்மம் எடுத்து ஸாதுக்கள் செய்யும் நல்ல காரியங்கள் எதையும் நான் செய்யவில்லை. அந்தோ! கெட்டுவிட்டேனே!

सांसारिकेषु विषयेषु निपत्य राग-
द्वेषैकनिष्ठहृदयो भगवन्नभूवम् ।
आसीददन्तकभयप्रतिकूलवृत्ति
किंचिन्मया न रचितं विदितं न वापि ॥ १४ ॥

ஸாம்ஸாரிகேஷு விஷயேஷு நிபத்ய ராக-
த்வேஷைக-நிஷ்ட-ஹ்ருதயோ பகவந்நபூவம் |
ஆஸீததந்தக-பய-ப்ரதிகூல-வ்ருத்தி
கிஞ்சிந் மயா ந ரசிதம் விதிதம் ந வாபி || (14)

हे भगवन् - ஏ ஸ்வாமியே! **सांसारिकेषु विषयेषु** - ஸம்ஸார ஸம்பந்தமான விஷயங்களில் **निपत्य** - விழுந்து **राग-द्वेष-एक-निष्ठ-हृदयः** - விருப்பு வெறுப்பு இவ்விரண்டிலேயே நிலைத்த மனத்தை உடையவனாய் **अभूवम्** - ஆனேன். **आसीदद्-अन्तक-भय-प्रतिकूल- वृत्ति** - நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும் யமனால் உண்டாகும் பயத்திற்கு எதிரிடையாக **किंचित्** - யாதொன்றும் **मया** – என்னால் **न रचितम्** - செய்யப்படவில்லை. **न वा विदितम् अपि** - அல்லது அறிந்து கொள்ளப்படவும் இல்லை.

ஸம்ஸார ஸம்பந்தமான விஷயங்களிலேயே நான் ஈடுபட்டுவிட்டேன். அதனால் உண்டான விருப்பு வெறுப்புக்களில் மூழ்கினேன். யமன் ஸமீபித்து வருகிறான் என்பதைக் கவனிக்கவும் இல்லை. அந்த யமனைத் தடுப்பதற்கு உரிய காரியங்கள் எதையும் நான் செய்யவில்லை; யமன் வராமல் தடுப்பதற்கு உரிய மார்க்கத்தையும் தெரிந்து கொள்ளவும் இல்லை.

इत्थं न किं व्यवहृतं न किमुक्तमात्तम्
किं वा न किं न कलितं ललितं न वापि ।
सर्वत्र तत्र शरणं कृपणस्य मे त्वम्
एह्येहि देहि चरणं शिरसीन्दुमौले ॥ १५ ॥

இத்தம் ந கிம் வ்யவஹ்ருதம் ந கிமுக்தமாத்தம்
கிம் வா ந கிம் ந கலிதம் லலிதம் ந வா(அ)பி |
ஸர்வத்ர தத்ர ஶரணம் க்ருபணஸ்ய மே த்வம்
ஏஹ்யேஹி தேஹி சரணம் சிரஸீ(இ)ந்துமௌளே || (15)

हे इन्दुमौले - முடியில் சந்திரனை தரிப்பவரே! **इत्थम्** - இத்தமாதிரி **किं न व्यवहृतम्** - எது செய்யப்படவில்லை? **किं न उक्तम्** - எது சொல்லப்படவில்லை? **किं वा न आत्तम्** - அல்லது எதுதான் கைக்கொள்ளப்படவில்லை? **किं न वापि ललितम्** - எந்த (ஆட்டம் தான்) ஆடப்படவில்லை? **सर्वत्र तत्र** (மேற்கூறிய) அவை எல்லாவற்றிலும் **कृपणस्य मे** - தீனனாகிய என்னுடைய **त्वम्** - நீர் **शरणम्** - புகலிடம். **एहि एहि** - வாரும் வாரும். **शिरसि** - (என்) தலையில் **चरणं देहि** - (தங்களுடைய) பாதத்தை வையுங்கள்.

மேற்கூறியபடி என் வாழ்நாள் முழுவதையும் வீணுக்கு கழித்துவிட்டேனே? நான் என்னதான் செய்யவில்லை? நான் என்னதான் சொல்லவில்லை? நான் என்னதான் கைக்கொள்ளவில்லை? எல்லாவற்றையும் யோசித்துப் பார்த்தால் தீனனாகிய எனக்கு நீரே கதி. சந்திரசேகர! நீர்தான் வந்து உம்முடைய இரண்டு பாதங்களையும் என் தலையில் வைத்து என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

**याः प्रोत्कटा भ्रुकुटयो यमकिंकराणाम्
पीडाश्च या नवनवा नरकावनीषु ।
ताश्चिन्तिता अपि भयाय ममाधुनैव
सोढास्मि ताः कथमहो विषमो विषादः ॥ १६ ॥**

யாஃ ப்ரோத்கடா ப்ருகுடயோ யமகிங்கராணும்
பீடாஶ்ச யா நவநவா நரகாவனீஷு |
தாஶ்சிந்திதா அபி பயாய மமாதுனைவ
ஸோடாஸ்மி தாஃ கதமஹோ விஷமோ விஷாதஃ || (15)

यम-किंकराणाम् - யமபடர்களுடைய **प्रोत्कटाः**-மிகவும் கடுமையான **याः भ्रुकुटयः** - புருவநெரிப்புகள் எவைகள் உண்டோ **नरकावनीषु** - நரக ப்ரதேசங்களில் **याः नवनवाः पीडाः** - புதிது புதிதான துன்பங்கள் எவைகள் உண்டோ **ताः**-அவைகள் **चिन्तिताः अपि** நினைக்கப்பட்ட அளவிலேயே **मम** - எனக்கு **अधुना एव** - இப்பொழுதே **भयाय** - பயத்தைக் கொடுக்கின்றனவாய் இருக்கின்றன. **ताः** அவைகளை **कथं** - எப்படி **सोढास्मि** - சகிக்கப்போகிறேன்? **अहो** - அந்தோ! **विषादः** (என்) துயரம் **विषमः** - மிகவும் தாங்க முடியாமல் இருக்கிறது.

யமகிங்கரர்கள் எவ்வளவு கடுமையாக விழித்துப் பார்த்து என்மீது அதிகாரத்தைச் செலுத்துவார்களோ, நரக ப்ரதேசங்களில் புதிது புதிதான எத்தகைய துன்பங்களை அனுபவிக்கவேண்டி வருமோ, இவைகளை எல்லாவற்றையும் நினைத்தால் இப்பொழுதே பயம் உண்டாகிறது. அந்தோ! இந்தக் கஷ்டங்களை எப்படிச் சகிப்பேன்? ... மிகவும் தாங்க முடியாமல் இருக்கின்றது.

**भीतोऽस्मि दुर्गततमोऽस्मि कदर्थितोऽस्मि
पापोऽस्मि विस्मृतसदध्वपरिग्रहोऽस्मि ।
तत्केन केन न पथास्मि कृपास्पदं ते
मत्वेति शंकर यथोचितमाचरेथाः ॥ १७ ॥**

பீதோ(அ)ஸ்மி துர்கததமோ(அ)ஸ்மி கதர்த்திதோ(அ)ஸ்மி
பாபோ(அ)ஸ்மி விஸ்ம்ருத–ஸதத்வ–பரிக்ரஹோ(அ)ஸ்மி |
தத் கேந கேந ந பதா(அ)ஸ்மி க்ருபாஸ்பதம் தே
மத்வேதி சங்கர யதோசிதமாசரேதாஃ || (17)

हे शंकर ஏ சங்கர! **भीतः अस्मि** -பயந்தவனாய் இருக்கிறேன்! **दुर्गततमः अस्मि**-மிகவும் கேடு அடைந்தவனாய் இருக்கிறேன். **कदर्थितः अस्मि** அவமதிக்கப்பட்டவனாய் இருக்கிறேன். **पापः अस्मि** - பாபியாய் இருக்கிறேன். **विस्मृत-सद्-अध्व-परिग्रहः अस्मि** நல்வழியைப் பின்பற்றுதலை மறந்தவனாக இருக்கிறேன். **तत्** - ஆகையால் **केन केन पथा** - எந்தெந்த வகையினால் **ते** - உமக்கு **न कृपास्पदम् अस्मि** கிருபைக்குப் பாத்திரனாக நான் ஆகவில்லை? **इति मत्वा** - என்று யோசித்து **यथोचितम्** உசிதப்படி **आचरेथाः** - செய்யுங்கள்.

இந்தப் பிரகாரம் என் வாழ்நாளைக் கழித்ததை யோசித்துப் பார்க்கையில் எனக்கு என்ன பயம்தான் உண்டாகவில்லை? மிகவும் கேடு அடைந்துவிட்டேன். மிக்க அவமதிப்புக்கு உள்ளாகிவிட்டேன். பாவியாய் இருக்கிறேன். ஸாதுக்களுடைய நல்வழியை மறந்துவிட்டேன். ஆகையால் எந்தவிதத்திலும் நான் ஏன் தங்கள் கிருபைக்குப் பாத்திரன் ஆகவில்லை? என் நிலையை யோசித்து யாதுவிதம் செய்யவேண்டுமோ அப்படித் தங்கள் இஷ்டப்படிச் செய்யுங்கள்.

இதில் கவி பாரம் முழுவதையும் சிவன் மேலேயே வைத்துச் சரணாகதியின் பராகாஷ்டையைக் காண்பித்து இருக்கிறார்.

नो यत्र बन्धुरथ नैव पिता न माता
नो वा सुहृद्धृतिमुपेत्य विधातुमीष्टे ।
तास्वेत्य नाथ मम नारकभूषु कुर्याः
त्राणं त्वमेव हि जगत्सु दयार्द्रचेताः ॥ १८ ॥

நோ யத்ர பந்துரத நைவ பிதா ந மாதா
நோ வா ஸுஹ்ருத் த்ருதிமுபேத்ய விதாதுமீஷ்டே |
தாஸ்வேத்ய நாத மம நாரக-பூஷு குர்யா:
த்ராணம் த்வமேவ ஹி ஜகத்ஸு தயார்த்ர-சேதா:|| (18)

हे नाथ - ஏ ஸ்வாமி! **यत्र** - எந்த நரக பூமிகளில் **बन्धुः** பந்துவானவன் **उपेत्य** - (என்னை) அணுகி **धृतिं** - (எனக்கு) தைர்யத்தை **विधातुं** - உண்டுபண்ணுவதற்கு **नो ईष्टे** சக்தியற்றவனோ; **अथ नैव पिता** அல்லது பிதாவும் என்னை அணுகித் தைர்யத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு சக்தியற்றவரோ; **न माता** - தாயாரும் என்னை அணுகித் தைர்யத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு சிறிதும் சக்தியற்றவளோ; **नो वा सुहृत्** - நண்பனும்கூட என்னை அணுகி தைர்யத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு சிறிதும் சக்தியற்றவனோ; **तासु** - அந்த **नारकभूषु** - நரக பூமிகளில் **एत्य** - (என்னிடம்) வந்து **मम** - எனக்கு **त्राणं** - காப்பாற்றுதலை **कुर्याः** - செய்வீராக. **हि** - ஏனென்றால் **जगत्सु** - உலகங்களில் **त्वम् एव** - நீர் ஒருவர் தான் **दयार्द्रचेताः** கருணையால் நனைந்த சித்தத்தையுடையவர் அன்றோ!

நரகபூமிகளில் அணுகி எனக்குத் தைர்யத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கு பந்துவும் இல்லை, தகப்பனும் இல்லை,

தாயும் இல்லை, நண்பனும் இல்லை. அந்த நரக பூமிகளில் என்னிடம் வந்து என்னைத் தாங்களே காப்பாற்ற வேண்டும். நீர் ஒருவர்தாம் ஸமஸ்த ஜகத்திலும் கருணையால் நனைந்த சித்தத்தை உடையவர் அன்றோ.

भ्रष्टोऽस्मि यद्यपि सतां चरितात्तथापि
मां त्रातुमर्हसि कृतान्तभिया श्रयन्तम् ।
प्रह्वेषु विह्वलतया शरणागतेषु
नो साधवो विदधते सदसद्विवेकम् ॥ १९ ॥

ப்ரஷ்டோ (அ)ஸ்மி யத்யபி ஸதாம் சரிதாத்ததா(அ)பி
மாம் த்ராதுமர்ஹஸி க்ருதாந்த-பியா ச்ரயந்தம் |
ப்ரஹ்வேஷு விஹ்வலதயா சரணாகதேஷு
நோ ஸாதவோ விதததே ஸதஸத்-விவேகம் || (19)

सतां - ஸாதுக்களுடைய **चरितात्** நடத்தையில் இருந்து **[illegible] असि यद्यपि तथाऽपि** - நழுவினவனாய் இருந்தபோதி[illegible] **कृतान्त-भिया** - யமனிடத்தில் உண்டான பயத்தால் **[illegible]** - (உம்மை) சரணம் அடைந்த **माम्** - என்னை **त्रातुम्** **[illegible]** காப்பாற்றக் கடமைப் பட்டவராய் இருக்கிறீர். **[illegible]** - பயத்தினால் **प्रह्वेषु** - வணங்கினவர்களாயும் **शर-[illegible]** - சரணம் அடைந்தவர்களாயும் இருக்கின்றவர்க[illegible] **सद्-असद्-विवेकम्** - [illegible] அடைந்தவர்கள் [illegible] என்று பகுத்துப்பார்ப்பதை **साधवः** - ஸாதுக்கள் **नो विदधते** - செய்வதில்லை.

ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்தில் இருந்து நழுவி விட்டேன். அப்படியிருந்தும் யமனிடத்தில் உண்டான பயத்தால் உம்மைச் சரணம் அடைந்திருக்கிறேன். நீங்கள் தான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். பயத்தால்

வணங்கிச் சரணகதி அடைந்தவர்களுள், சரணம் அடைந்தவன் நல்லவனு கெட்டவனு என்ற பாகுபாடு செய்வதுண்டா? இந்தப் பாகுபாட்டைப் பெரியோர்கள் செய்வதில்லை யன்றோ?

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் இதே விஷயம் ராகவன் வாயால் வெளியாகியிருக்கிறது. விபீஷண அபயப்ரதான கட்டத்தில்

मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथंचन ।
दोषो यद्यपि तस्य स्यात्सतामेतदगर्हितम् ॥ யுத்தகாண்டம் 18.3.

என்று ராமர் சொல்லி யிருக்கிறார்.

காளிதாஸரும்

क्षुद्रेऽपि नूनं शरणं प्रपन्ने
ममत्वमुच्चैःशिरसां सतीव ॥ குமார ஸம்பவம் I. 12

என்று சொல்லுகிறார்.

येष्वन्धकारनिकरेण करालिता भूः
यत्र ज्वलन्ति नरकेष्वनिशं हुताशाः ।
धामत्रयीनयन निर्जरसिन्धुमूर्धन्
तत्रेतरस्त्वमिव कः शरणं नराणाम् ॥ २० ॥

யேஷ்வந்தகார–நிகரேண கராளிதா பூ:
யத்ர ஜ்வலந்தி நரகேஷ்வநிசம் ஹுதாசா: |
தாம–த்ரயீ–நயந நிர்ஜர–ஸிந்து–மூர்தந்
தத்ரேதரஸ் த்வமிவ க: சரணம் நராணாம் || (20)

येषु नरकेषु - எந்த நரகங்களில் **भूः** - ப்ரதேசம் **अन्धकार-निकरेण** - இருட்கூட்டத்தால் **करालिता** - பயங்கரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றதோ **यत्र नरकेषु**-எந்த நரகங்களில் **हुताशाः** - அக்னிகள் **अनिशम्** - எப்போதும் **ज्वलन्ति** - ஜ்வலிக்கின்றனவோ **तत्र नारकभूषु**- அந்த நரக ப்ரதேசங்களில் **हे धाम-त्रयी-नयन** சந்திரன் சூரியன் அக்னி இம்மூன்று தேஜஸ்ஸுகளையும் கண்களாக உடையவரே! **हे निर्जर-सिंधु मूर्धन्** - தேவநதியான கங்கையைத் தலையில் தரித்துக்கொண்டு உள்ளவரே! **त्वम् इव** உம்மைப்போல் **इतरः कः** - வேறு யார் **नराणां** - மனிதர்களுக்கு **शरणम्** சரணம் ஆவார்?

நான் உழலவேண்டிய நரகங்களைப்பற்றி என்ன கூறுவது? அங்குச் சில விடங்களில் இருட்கூட்டங்கள் பயத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. இன்னும் சில விடங்களில் அக்னி ஜ்வாலைகள் பற்றி எரிகின்றன. இவைகளில் தவிக்காமல் தப்பிப்பதற்குச் சரண்புகவேண்டியவர் நீங்கள் தானே. உங்களைத் தவிர மற்று யாரைச் சரணம் அடைவேன்? இருட்டைப்போக்க தாங்கள் சந்திரன் சூரியன் அக்னி என்ற மூன்று தேஜஸ்ஸுகளையும் கண்ணாகவுடையவர் அன்றோ? அக்னிஜ்வாலையை அணைப்பதற்கு தாங்கள் [illegible] கங்கையைத் தலையிலேயே தரித்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள். ஆகையால் உம்மைத்தான் சரணம் அடைகிறேன்.

[illegible], சிவனை முக்கண்ணன் என்றும் கங்காதரர் என்றும் அழைப்பது இந்த ச்லோகத்தில் மிகவும் பொருத்தமாய் இருக்கிறது.

प्राग्पापदिन्द्रियगणः पटुशक्तिरासीत्
स्वामिन् स तावदगमद्विषयेषु निष्ठाम् ।
शक्तिक्षयेऽद्य स कथं भजते भवन्तं
जन्मेति मे विफलमीश किमाः करोमि ॥ २१ ॥

ப்ராக் யாவதிந்த்ரியகண: படு—சக்திராஸீத்
ஸ்வாமிந் ஸ தாவதகமத் விஷயேஷு நிஷ்டாம் |
சக்தி—க்ஷயே (அ)த்ய ஸ கதம் பஜதே பவந்தம்
ஜன்மேதி மே விபலமீச கிமா: கரோமி || (21)

हे स्वामिन् - ஏ ஸ்வாமின்! प्राग् - முன்பு इन्द्रियगणः இந்திரியஸமூஹம் यावत् - எதுவரையில் पटु - शक्तिः - வல்லமை உடையதாக आसीत् - இருந்ததோ तावत् - அதுவரையில் सः - அந்த இந்திரிய ஸமூஹம் विषयेषु - சிற்றின்பங்களில் निष्ठाम् अगमत् - நிலைத்திருந்தது. अद्य - இப்பொழுது शक्तिक्षये - சக்தி குறைந்தபொழுது सः - அந்த இந்திரிய ஸமூஹம் कथं - எப்படி भवन्तं - உம்மை भजते - பஜிக்கும்? इति - இந்தப் ப்ரகாரம் मे - என்னுடைய जन्म - ஜன்மமானது विफलम् - பாழ் ஆயிற்று. हे ईश - ஏ நாத! आः किं करोमि - அந்தோ, என்ன செய்வேன்!

ஏ ஸ்வாமின்! முன்பு என்னுடைய இளம்பிராயத்தில் என்னுடைய இந்திரிய ஸமூகங்கள் வல்லமை உடையனவாய் இருந்தன. அந்தக்காலங்களில் என் இந்திரியங்கள் சிற்றின்பத்தில் நிலைத்திருந்தன. பிறகு வயது ஆனதும் இந்திரியங்களின் சக்தி குறைந்தது. இப்பொழுது அவைகள் உம்மை எப்படி பஜிக்கும்? இம்மாதிரி ஆகிவிட்டபடியால் என் ஜன்மம் வீணாய்விட்டது. ஏ நாத! ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்?

கரணங்கள் படுவாக இருக்கும்பொழுதே பகவத் பஜனை செய்யவேண்டும்.

नादायि दानमथ नैव तपो व्यधायि
नासेवि तीर्थदिगसाध्यतरः समाधिः ।
तत्काऽपरत्र गतिरस्त्यनवाप्तपुण्य-
ज्ञानस्य मे भव भवत्स्मृतिमन्तरेण ॥ २२ ॥

நாதாயி தானமத நைவ தபோ வ்யதாயி
நாஸேவி தீர்த்த—திகஸாத்யதர: ஸமாதி: |
தத் கா(அ)பரத்ர கதிரஸ்த்யநவாப்த—புண்ய—
ஞானஸ்ய மே பவ பவத்ஸ்மிருதிமந்தரேண || (22)

दानम् - தானமானது न अदायि - கொடுக்கப்படவில்லை. तपः தபஸ்ஸும் न एव व्यधायि செய்யப்படவே இல்லை. तीर्थदिक् - (கங்கா, ஸேது முதலிய) தீர்த்தங்களின் திக்கும் கூட न असेवि - ஸேவிக்கப்படவில்லை. समाधिः - யோக ஸமாதியோ असाध्यतरः (மேற்கூறிய தானம், தபஸ், தீர்த்த யாத்திரைகளைவிட) மிகவும் ஸாதிக்கமுடியாதது. तत् - ஆகையால் अनवाप्त-पुण्य-ज्ञानस्य - புண்ணியமும் ஞானமும் அடையாத எனக்கு हे भव ஏ பரமேச்வர! भवत्स्मृतिम्-अन्तरेण - உம்முடைய ஞாபகத்தைத் தவிர अपरत्र - வேறு का गतिः - எந்த கதி अस्ति - இருக்கிறது?

நான் தானம் ஒன்றும் செய்யவில்லை. தபஸ்ஸும் செய்யவில்லை. புண்ணிய தீர்த்தங்கள் இருக்கும் திக்கைக் குறித்தும் கூட என் மனம் நாடவில்லையே? தானம் தபஸ் தீர்த்தயாத்திரை இவைகள் எல்லாவற்றைவிட அடைவதற்கு மிகவும் அரியதான யோக ஸமாதி எனக்கு எப்படி ஸித்திக்கும்? நான் கர்ம மார்க்கத்தை [illegible] ஞான மார்க்கத்தையாவது அனுஷ்டிக்கவில்லை. [illegible] உம்மை மனத்தில் நினைத்துத்தான் நல்ல கதி [illegible]. உம்முடைய தியானம் தவிர வேறு [illegible] எனக்கு இந்தக் கடைசிக்காலத்தில் இல்லை.

[illegible] मे भयमयी कनके न लिप्सा
नैवाभि[illegible] पयः पिपासुः ।
त्वद्दर्शनाय तु शिव स्पृहयामि लोभात्
तत्रापि किं तव न वा सुकरः प्रकारः ॥ २३ ॥

காலாந் நமே பயமதோ கனகே ந லிப்ஸா
நைவா(அ)ஸ்மி சைசவவசேந பய: பிபாஸு: |
த்வத்–தர்சனுய து சிவ ஸ்பருஹயாமி லோபாத்
தத்ரா(அ)பி கிம் தவ ந வா ஸுகர: ப்ரகார: ||

हे शिव - ஏ! பரமசிவ **कालात्** - யமனிடத்திலிருந்து **मे**-எனக்கு **न भयम्** - பயம் இல்லை. **अथो** - மேலும் **कनके** - ஸ்வர்ணத்தில் **न लिप्सा** - அடையவேண்டும் என்ற ஆசையும் இல்லை. **शैशव-वशेन** குழந்தைப் பருவத்தில் **पयः पिपासुः** பாலைக்குடிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை உள்ளவனுகவும் **न एव** - இல்லை இல்லை. **लोभात्** - பேராசையால் **त्वद्दर्शनाय** - உம்முடைய தர்சனத்திற்காக **स्पृहयामि** - ஆசைப்படுகிறேன். **तत्रापि** அந்த விஷயத்தில் கூட **प्रकारः** - ஒரு வழி **तव** - உமக்கு **किं वा न सुकरः** - ஸுலபமாகச் செய்துவைக்க முடியாதா?

எனக்கு, தாங்கள் மற்ற பக்தர்களுக்குச் செய்த உதவி செய்ய வேண்டாம். ஒரு பக்தருக்கு யமனுடைய பயத்தை நீக்கினீர். ஒரு பக்தருக்கு, வேண்டிய பொன் கொடுத்து உதவினீர். மற்றும் ஒருவருக்குச் சிறு வயதில் பால் கொடுக்கச்செய்து அனுக்ரஹம் செய்தீர்கள். நான் இப்படி எதையாவது கேட்கின்றேனு? ஒன்றும் இல்லையே. நான் விரும்புவதெல்லாம் தங்கள் தர்சனம் மட்டும் தானே. இதைத்தாங்கள் லகுவாய்ச் செய்துவைக்க முடியாதா?

குறிப்பு: ச்வேதன் என்ற ராஜருஷி யம பயத்தினின்றும் பரமேச்வரனுல் விடுவிக்கப்பட்டான்; மருத்தன் என்ற அரசன் தபஸ்ஸினுல் சிவனை த்ருப்தி செய்வித்துத் தன்

நகரத்தில் சிவன் அருளால் ஏழு நாட்கள் பொன்மழை ஏற்படும்படி செய்து கொண்டான்; உபமன்யு என்ற முனிகுமாரன் பால் பருகவேண்ட க்ஷீரஸமுத்ரத்தையே சிவன் அருளினுர். மார்க்கண்டேயருக்கு யமனை உதைத்து அபயம் அளித்ததும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனுருக்கு வேண்டும் போதெல்லாம் பொன் அளித்ததும், திருஞானசம்பந்தருக்குச் சீர்காழியில் அம்பிகையின் திருமுலைப்பால் தருவித்ததும் எல்லோரும் நன்கு அறிந்ததே.

यज्जन्म दुर्लभमुशन्ति मनुष्यलोके
तत्प्राप्तमप्यतनुपूर्वशुभप्रभावात् ।
जातं वृथैव मम यत्र मुहुः कदाऽपि
नैवान्वभावि भवदर्चनभक्तिसौख्यम् ॥ २४ ॥

யஜ்ஜன்ம துர்லபமுசந்தி மனுஷ்ய–லோகே
தத் ப்ராப்தமப்யதநு–பூர்வ–சுப–ப்ரபாவாத் |
ஜாதம் வ்ருதைவ மம யத்ர முஹு: கதா(அ)பி
நைவாந்வபாவி பவதர்சன–பக்தி–ஸௌக்யம் || (24)

यत् - எந்த **जन्म** - ஜன்மமானது **मनुष्यलोके**-மனுஷ்ய லோகத்தில் **दुर्लभम्** - கிடைத்தற்கு அரிது என்று **उशन्ति**-சொல்லுகிறுர்களோ **तत्** அந்த ஜன்மமானது **अतनु-पूर्व-शुभ-प्रभावात्** - மிகவும் பெரியதான பூர்வஜன்ம புண்ணிய மகிமையினுல் **प्राप्तम् अपि** (என்னுல்) அடையப்பட்டிருந்தும் **मुहुः यत्र** அடிக்கடி கிடைத்த எந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தில் **कदाऽपि** - ஒருபொழுதும் **भवदर्चन-भक्ति - सौख्यम्** - உம்மைப் பூஜிப்பது பக்தி செய்வது இவற்றின் ஸௌக்கியம் **न अन्वभावि** (என்னுல்) அனுபவிக்கப்படவில்லையோ **तत्** - அந்த என் மனுஷ்யஜன்மம் **मम**-எனக்கு **वृथा एव जातम्**-வீணுகவே ஏற்பட்டது.

நான் அடைந்திருக்கும் இந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தை யன்றோ கிடைத்தற்கு அரிது என்று சொல்லுகிறார்கள்? நான் ஏதோ முன்ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியத்தால் இந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தைப் பலமுறை அடைந்திருக்கிறேன். அப்படி அடைந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தில் உம்மைப் பூஜிக்கவும் இல்லை. உம்மிடம் பக்தி செய்யவும் இல்லை. ஆகையால் அந்தப் பூஜை பக்தி இவைகளால் உண்டாகும் ஸௌக்கியத்தையும் அடையவில்லை. ஆதலால் மானிட ஜன்மம் எனக்குக் கிடைத்ததும் வீணே.

जातिर्महेश्वर भुजंगमपुंगवानाम्
स्तुत्या वरं भवदलंकृतिवाहकृत्यैः ।
मानुष्यकं तु मम धिक्कलया कयापि
यन्नोपयोगमगमत्त्वयि मच्छरीरम् ॥ २५ ॥

ஜாதிர் மஹேச்வர புஜங்கம—புங்கவாநாம்
ஸ்துத்யா வரம் பவதலங்க்ருதி—வாஹ—க்ருத்யைঃ |
மாநுஷ்யகம் து மம திக் கலயா கயா(அ)பி
யந்நோபயோகமகமத் த்வயி மச்சரீரம் || (25)

हे महेश्वर - ஏ பரமசிவ! **भुजङ्गम-पुंगवानाम्** - பாம்புகளினுடையவும் வ்ருஷபங்களினுடையவும் **जातिः** - ஜாதியானது **भवद्-अलंकृति-वाह-कृत्यैः** - உமக்கு அலங்காரமாகவும் வாஹனமாகவும் இருக்கும் கைங்கர்யங்களால் **वरं स्तुत्या** - மிகவும் ஸ்தோத்ரம் செய்யத் தகுந்தது. **यत्** - எக்காரணத்தால் **कयाऽपि कलया** - ஒரு எள் அளவேனும் **त्वयि** - உம்மிடம் **मत्-शरीरम्** - என்னுடைய தேகம் **उपयोगम् न अगमत्** - உபயோகத்தை அடையவில்லையோ **तत्** - அந்தக் காரணத்தினால் **मम मानुष्यकं तु धिक्** - என்னுடைய மனுஷ்யத் தன்மையைப் பொசுக்கவே வேண்டும்.

ஏ பரமசிவ! நான் அடைந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தை விட பாம்பினுடைய ஜன்மமும், வ்ருஷபத்தினுடைய ஜன்மமும் மேலானது. பாம்போ உமக்கு அலங்காரமாய் இருக்கிறது. வ்ருஷபமோ உமக்கு வாஹனமாய் இருக்கிறது. ஆகையால் இவ்விரண்டு ஜன்மங்களும் ஸ்தோத்ரம் செய்யத் தக்கன. என்னுடைய மனுஷ்ய சரீரமோ தங்களுக்கு எவ்விதமாகவும் உபயோகப்படவுமில்லை. ஆகையால் இந்த என் மனுஷ்ய ஜன்மத்தைப் பொசுக்க வேண்டும். சிறந்ததான மானிடஜன்மம் எடுத்துப் பக்திசெய்யாவிட்டாலும் வேறு எவ்வகையிலாவது என் உடல் சிவ கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டதா? இல்லை.

शश्वद्भृशव्यसनितामपि मेऽवधार्य
धत्से कथं परमकारुणिकोऽप्यवज्ञाम् ।
किं नाथ पश्यसि न यत्परिहृत्य शङ्काम्
लग्नोऽनिशं शिव शिवेति मम प्रलापः ॥ २६ ॥

சச்வத் ப்ருச—வ்யஸனிதாமபி மே (அ)வதார்ய
தத்ஸே கதம் பரம—காருணிகோ (அ)ப்யவஜ்ஞாம் |
கிம் நாத பச்யஸி ந யத் பரிஹ்ருத்ய சங்காம்
லக்நோ (அ)நிசம் சிவ சிவேதி மம ப்ரலாபঃ|| (26)

मे - என்னுடைய **शश्वत्** - அடிக்கடி **भृश-व्यसनिताम्** - அதிகமாக வருந்தி யிருக்கும் நிலையை **अवधार्य अपि** - அறிந்துகொண்டும் **त्वं** - நீர் **परम-कारुणिकः अपि**-மிகவும் கருணையுள்ளவராய் இருந்தபோதிலும் **कथं** - எப்படி **अवज्ञां धत्से**-அசட்டை செய்கிறீர்? **हे नाथ** - ஏ ஸ்வாமின்! **शङ्काम्**-சந்தேகத்தை (தயக்கத்தை) **परिहृत्य** - விட்டுவிட்டு **शिव शिव इति**-சிவ சிவ என்ற **मम**-என்னுடைய **प्रलापः** - கதற

லானது **अनिशम्** - எப்பொழுதும் **लग्नः** - தொடர்ச்சியாய் இருக்கிறது **(इति) यत् (तत्)** என்பதை **किं न पश्यसि** - நீர் பார்க்கவில்லையா (கவனிக்கவில்லையா) ?

நான் அடிக்கடி அதிகமாக மனம் வருந்திக்கொண்டு இருக்கிறேன். நீங்கள் கருணையுள்ளவர் ஆயிற்றே, நான் வருந்துவதைத் தாங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தும் ஏன் என்னை அசட்டை செய்கிறீர்கள்? நான் தயக்கத்தை விட்டு 'சிவ' 'சிவ' என்று ப்ரலாபிக்கிறேன். இது தங்கள் காதில் விழவில்லையா? தாங்கள் ஏன் என்னைப் பார்க்காமல் இருக்கிறீர்கள் ? ஏன் கவனிக்காமல் இருக்கிறீர்கள் ?

रक्तार्द्रचर्मवसनाय महाश्मशान-
धाम्नेऽस्थिभूषणवते फणिकङ्कणाय ।
रक्षःपिशाचसचिवाय बलिं प्रयामः
रूपाय ते हर युगान्तनिशाचराय ॥ २७ ॥

ரக்தார்த்ர—சர்ம—வஸனாய மஹா—ச்மசான—
தாம்னே (அ)ஸ்தி—பூஷணவதே பணிகங்கணாய |
ரக்ஷ:—பிசாச—ஸசிவாய பலிம் ப்ரயாம:
ரூபாய தே ஹர யுகாந்த—நிசாசராய || (27)

हे हर-ஏ ஸம்ஹார மூர்த்தியே! **रक्त-आर्द्र-चर्म-वसनाय** - ரத்தத்தால் நனைந்த (யானையின்) தோலை வஸ்திரமாக உடையதும் **महा-श्मशान धाम्ने** - மஹா ச்மசானத்தை இடமாகவுடையதும் **अस्थि-भूषणवते** - எலும்பை ஆபரணமாக உடையதும் **फणि-कङ्कणाय** - பாம்பை வளையாக உடையதும் **रक्षः-पिशाच - सचिवाय** - ராக்ஷஸர்களோடும் பிசாசர்களோடும் கூடியிருப்பதும் **युगान्त - निशाचराय** - யுகத்தின் முடிவாகிய ப்ரளயகால ராத்திரியில் சஞ்சரிப்பதுமான **ते रूपाय** - உம்முடைய உருவத்திற்கு **बलिं प्रयामः** - நிவேதநமாக ஆகிறோம்.

ஏ ஸம்ஹார மூர்த்தியே! தாங்கள் ரத்தம் தோய்ந்த யானையின் தோலை ஆடையாய் உடுத்து இருக்கிறீர்கள். மஹாச்மசானத்தை வாஸஸ்தானமாகக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். பாம்பை வளையாக அணிந்து இருக்கிறீர்கள். ராக்ஷஸர்களோடும் பிசாசுகளுடனும் கூடியிருக்கிறீர்கள். யுகத்தின் முடிவாகிய ப்ரளயகாலத்தில் சஞ்சரிக்கிறீர். உம்முடைய உருவத்திற்கு நிவேதனம் ஆகிறோம்.

दिव्योत्तरीयभृति कौस्तुभरत्नभाजि
देवेऽपरे दधतु लुब्धधियोऽनुबन्धम् ।
रूपं दिगम्बरमखण्डनृमुण्डचूडम्
भावत्कमेव तु बतेश मम स्पृहायै ॥ २८ ॥

திவ்யோத்தரீய—ப்ருதி கௌஸ்துப—ரத்ன—பாஜி
தேவே (அ)பரே தததுலுப்த—தியோ (அ)னுபந்தம் |
ரூபம் திகம்பரமகண்ட—ந்ருமுண்ட—சூடம்
பாவத்கமேவ து பதேச மம ஸ்ப்ருஹாயை || (28)

दिव्य-उत्तरीय-भृति திவ்யமான உத்தரீயத்தை தரித்திருக்கும் **कौस्तुभ-रत्न-भाजि** - கௌஸ்துப ரத்னத்தை மார்பில் அலங்காரமாக அடைந்தபெருமான **अपरे देवे** மற்றொரு தெய்வமான விஷ்ணுவிடத்தில் **लुब्ध-धियः** - பேராசை கொண்டவர்கள் **अनुबन्धम्** - தொடர்பை **दधतु** - வைத்துக் கொள்ளட்டும்; **तु**-ஆனால் **हे ईश**-ஏ பரமேச்வர! **दिगम्बरम्**-திக்கையே வஸ்திரமாக உடையதும் **अखण्ड-नृमुण्ड-चूडम्**-

மனிதனின் முழு மண்டை யோட்டை தலையில் ஆபரண மாக உடையதுமான **भावत्कम्** - உம்முடைய **रूपम् एव** - ரூபமே **मम स्पृहायै** - என் விருப்பத்திற் குரியதாகிறது.

திவ்ய பீதாம்பரம் தரித்துக் கௌஸ்துபரத்னத்தை மார்பில் அணிந்த விஷ்ணுவிடம் ப்ரீதி வைக்கிறவர்கள் ப்ரீதி வைக்கட்டும். திக்கையே தனக்கு ஆடையாகவும், மண்டை யோட்டையே ஆபரணமாகவும் உடைய பரம சிவனாகிய உம்மிடத்திலேயே என் மனம் செல்லுகிறது.

जीवामि चेदथ पृथुप्रियविप्रयोग-
रोगादयो नरकदुःखभियोऽन्यथाऽपि ।
घ्नन्त्येव मामुभयथाऽप्यसुखोऽहमित्थम्
अत्रोचितं हर चर स्वकृपालुतायाः ॥ २९ ॥

ஜீவாமி சேதத ப்ருது--ப்ரிய--விப்ரயோக--
ரோகாதயோ நரக--துக்க--பியோ(அ)ன்யதா(அ)பி |
க்னந்த்யேவ மாமுபயதா(அ)ப்யஸுகோ(அ)ஹமித்தம்
அத்ரோசிதம் ஹர சர ஸ்வக்ருபாளுதாயாஃ || (29)

जीवामि चेत् - உயிரோடு இருப்பேனாகில் **पृथु-प्रिय-विप्रयोग-रोगादयः** - மிகவும் ப்ரியமுள்ளவருடைய பிரிவும் வியாதி முதலியவையும் **घ्नन्ति एव** - துன்பப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கும். **अथ** - அல்லது **अन्यथा अपि** - இறந்து போவோம் என்றாலும் **नरक दुःख भियः** நரகத்தில் அனுபவிக்கப்படவேண்டிய துக்கங்களின் பயம் **मां** - என்னை **घ्नन्ति एव** - நிச்சயமாய்த் துன்பப்படுத்துகின்றது. **इत्थं** - இவ்வாறாக **उभयथा अपि** - இரண்டு வகையிலும் **अहम् असुखः** - நான் ஸுகம் இல்லாதவனாய் இருக்கிறேன். **अत्र** - இந்த விஷயத்தில் **हे हर** - ஏ பரமசிவ! **स्वकृपालुतायाः**

தயவு உள்ளவராய் இருக்கும் தங்கள் தன்மைக்கு **उचितं**- உசிதமாக உள்ளதை **चर** - செய்யுங்கள்.

உயிரோடு இருப்போம் என்றால் பிரியமுள்ளவர்கள் பிரிவு, வியாதி, முதலிய துன்பங்கள் துன்பப் படுத்து கின்றன. இல்லை, இறந்து போவோம் என்றால் நரகத்தில் அனுபவிக்க வேண்டிய துக்கங்களின் பயமும் விடுவ தில்லை. இப்படி இரண்டு வகையிலும் என்னைத் துன்பங்கள் சூழ்ந்து கொண்டு துன்புறுத்துகின்றன. ஏ பரமசிவ! இப்படித் துன்பப்படும் எனக்கு உம் கருணையுள்ள தன் மைக்கு எது தகுதியாகத் தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்யுங்கள்.

यत्रेन्द्रियाणि विरमन्ति निजक्रियाभ्यः
यात्यान्तरोऽपि करणप्रसरोऽवसादम् ।
प्राणास्त्रुटन्ति च समस्तनिराशभूतम्
मामेत्य शंकर कुतोऽपि तदा दयेथाः ॥ ३० ॥

யத்ரேந்த்ரியாணி விரமந்தி நிஜ--க்ரியாப்யஃ
யாத்யாந்தரோ(அ)பி கரண--ப்ரஸரோ(அ)வஸாதம் |
ப்ராணாஃ த்ருடந்தி ச ஸமஸ்த--நிராசபூதம்
மாமேத்ய சங்கர குதோ(அ)பி ததா தயேதாஃ || (30)

यत्र - எந்தக் கடைசி காலத்தில் **निजक्रियाभ्यः** - தங்களுடைய தொழில்களில் இருந்து **इन्द्रियाणि**-இந்திரியங்கள் **विरमन्ति** - ஓய்வடைகின்றனவோ **आन्तरः करण प्रसरः अपि**- அந்த:கரணத்தின் செய்கையும் **अवसादं याति** - ஓய்வு அடைகின்றதோ **प्राणाः च त्रुटन्ति**-ப்ராணன்களும் துண்டித் துப்போகின்றனவோ **तदा** - அப்பொழுது **समस्त-निराश-भूतं मां** எல்லாவற்றிலும் ஆசை (நம்பிக்கை) அற்றுப்போன

என்னை **हे शंकर** - ஏ பரமசிவ ! **कुतः अपि** - எங்கிருந்தோ **एत्य** - வந்து **दयेथाः** - தயவு செய்ய வேண்டும்.

என் கடைசிக் காலத்தில் (நான் மரணம் அடையும் காலத்தில்) என் இந்திரியங்கள் அவைகள் செய்யும் தொழில்களைச் செய்யாமல் ஓய்வடைகின்றன. அந்தஃ-கரணத்தின் சக்தியும் அடங்குகிறது. இந்தத் தசையில் எத்துணையிலும் நம்பிக்கை அற்றவனாக இருக்கிறேன். ஏ, பரமசிவ! இத்தசையில் இருக்கும் என்னைக் காப்பாற்ற எங்கிருந்தாவது வந்து எனக்குக் கிருபை செய்யும்.

स्वाशेषपूर्वदुरितस्मरणादुदेति
यत्रासमं भयमसुप्रशमप्रसङ्गे ।
कः कान्दिशीकमनसः शरणं तदा मे
स्वामिंस्तवैव समयः स कृपालुतायाः ॥ ३१ ॥

ஸ்வாசேஷ—பூர்வ—துரித—ஸ்மரணாதுதேதி
யத்ராஸமம் பயமஸு—ப்ரசம—ப்ரஸங்கே |
கஃ காந்திசீக—மனஸஃ சரணம் ததா மே
ஸ்வாமின் தவைவ ஸமயஃ ஸ க்ருபாளுதாயாஃ || (31)

यत्र - எந்த **असु-प्रशम-प्रसङ्गे** என்னுடைய ப்ராணன் அடங்கும் ஸமயத்தில் **स्व-अशेष-पूर्व-दुरित-स्मरणात्**-என்னால் முன் செய்யப்பட்ட எல்லாக் கெடுதல்களின் நினைவால் **असमम्** - ஒப்பில்லாத **भयम् उदेति**-பயம் உண்டாகிறதோ **तदा** - அப்பொழுது **कांदिशीकमनसः** திக்ப்ரமை கொண்ட (பயந்த) மனத்தை உடைய **मे** - எனக்கு **कः शरणं** - யார் ரக்ஷகர்? **हे स्वामिन्**-ஏ நாத! **तव** - உம்முடைய **कृपालुतायाः** - கிருபை உடையவராய் இருக்கும் தன்மைக்கே **सः एव** **समयः** - அது தக்க ஸமயம்.

என் பிராணன் ஒடுங்கும் தறுவாயில் நான் முன் செய்த பாப கர்மங்கள் என் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. அதனால் ஒப்பிட முடியாத பயத்தை அடைகிறேன். அதனால் திக்கற்றவன்போல் திகைக்கின்றேன். அந்த ஸமயம் நான் யாரைச் சரணமாக அடைவேன்? இப்படி நான் உழலும் ஸமயத்தில்தான் நீர் என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும். அந்த ஸமயத்தில் தான் தாங்கள் கிருபா ஸமுத்ரம் என்பதைக் காட்ட வேண்டும்.

अद्यैव यामि शरणं परमेश्वर त्वां
शक्ष्यामि किं ननु तदाऽऽहतसर्वशक्तिः ।
मृत्युर्यदा मम भयाय पतत्यकस्माद्
अन्धस्य वक्त्र इव हस्ततलप्रहारः ॥ ३२ ॥

அத்யைவ யாமி சரணம் பரமேச்வர த்வாம்
சக்ஷ்யாமி கிம் நநு ததா(ஆ)ஹத—ஸர்வ—சக்திஃ |
ம்ருத்யுர் யதா மம பயாய பதத்யகஸ்மாத்
அந்தஸ்ய வக்தர இவ ஹஸ்த—தல—ப்ரஹாரஃ || (32)

यदा-எந்த ஸமயத்தில் **अन्धस्य** - குருடனுடைய **वक्त्रे** - முகத்தில் **हस्त - तल - प्रहारः इव** - கையால் (திடீரென்று) கொடுக்கப்பட்ட அடியைப் போல் **मृत्युः** - யமன் **अकस्मात्**-திடீரென்று **मम** - எனக்கு **भयाय पतति** - பயத்தை உண்டு பண்ண வருகிறானோ, **तदा** - அந்த ஸமயத்தில் **ननु** - நிச்சயமாய் **आहत-सर्व-शक्तिः** - சர்வ சக்திகளும் ஒடுங்கியவனாய் **किं शक्ष्यामि** - நான் என்ன செய்ய முடியும்? ஆகையால் **हे परमेश्वर** - ஏ பரமசிவ! **त्वां** - உம்மை **अद्यैव** - இப்பொழுதே **शरणं यामि** - சரணம் அடைகிறேன்.

யமன் திடீரென்று சொல்லாமலே வந்துவிடுவான். கண்ணில்லாதவனைத் திடீரென்று முகத்தில் அடித்தால் எப்படிப் ப்ரமித்து நிற்பானோ, அம்மாதிரி யமன் என்னிடம் வரும் காலத்தில் எனக்கு ஸர்வ சக்திகளும் அடங்கிக் கிடக்கும். அந்தக் காலத்தில் ம்ருத்யுவைத் தடுக்கும் சக்தியும் சரணாகதி செய்யும் சக்தியும் இரண்டும் எனக்கு இல்லாமல் போகும். ஆகையால் தங்களை இன்றே சரணம் அடைகிறேன்.

आर्तिक्षणे सपदि विस्मर तात मातः
इत्यादिकं च विफलं कृपणप्रलापम् ।
शर्वेश शंकर शिवेति नुतिं भजस्व
जिह्वे यतो विघटतेऽखिलदुःखभारः ॥ ३३ ॥

ஆர்த்தி—க்ஷணே ஸபதி விஸ்மர தாத மாத:
இத்யாதிகம் ச விபலம் க்ருபண—ப்ரலாபம் |
சர்வேச சங்கர சிவேதி நுதிம் பஜஸ்வ
ஜிஹ்வே யதோ விகடதே (அ)கில துக்கபார: || (33)

हे जिह्वे - ஏ நாக்கே! **आर्तिक्षणे** - மரண வேதனையின் போது **तात-मातः इत्यादिकं** - அப்பா, அம்மா முதலிய **विफलं** - ப்ரயோஜனமற்ற **कृपण-प्रलापं** தீன அழுகையை **सपदि** - உடனே **विस्मर** - மறந்துவிடு. **यतः** எந்தச் சிவ நாமாவின் உச்சரிப்பினால் **अखिल-दुःख-भारः**-எல்லாத் துக்க பாரமும் **विघटते** - சிதறி விடுகின்றதோ (அப்படிப்பட்ட) **हे शर्व, ईश, शंकर, शिव इति** - ஏ சர்வ! ஏ ஈச! ஏ சங்கர! ஏ சிவ! என்ற **नुतिम्** - ஸ்தோத்ரத்தை **भजस्व** - செய்

ஏ நாக்கே! மரண வேதனை அடையும் காலத்தில் எல்லோரையும்போல் அப்பா அம்மா ஐயோ என்னும் பய

னற்ற சொற்களை அறவே மறந்துவிடு. ஏ சர்வ! ஏ ஈச! ஏ சங்கர! ஏ சிவ! என்னும் ஈச்வர நாமாக்களைச்சொல்லு. இந்த ஈச்வர நாமாக்களால் அன்றோ சகல துன்பங்களும் சிதறி விடுகின்றன.

இம்மாதிரியே தேவாரத் திருவாசகங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. நாக்கைப் போல் தேகங்களின் மற்ற இந்திரியங்களையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும்.

स्वास्थ्ये मदात्कति न दुश्चरितानि नाम
नाथ व्यधां गतविवेकतया विशङ्कः ।
संस्मृत्य मृत्युभयमद्य तु विह्वलोऽस्मि
श्रीकण्ठ भोक्तुमपि येन न पारयामि ॥ ३४ ॥

ஸ்வாஸ்த்யே மதாத் கதி ந து:சரிதானி நாம
நாத வ்யதாம் கதவிவேகதயா விசங்க: |
ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ம்ருத்யு—பயமத்ய து விஹ்வலோ(அ)ஸ்மி
ச்ரீகண்ட போக்துமபி யேன ந பாரயாமி || (34)

हे नाथ - ஏ ஸ்வாமி! **स्वास्थ्ये** - நன்றாய் ஸ்வஸ்தமாக இருந்த காலத்தில் **मदात्** - மதத்தினால் **विशङ्कः** பயமில்லாமல் **गत-विवेकतया** விவேகம் இழந்த காரணத்தினால் **कति दुश्चरितानि नाम**-எந்தக் கெட்ட கார்யங்களைத்தாம் **न व्यधां**-(நான்) செய்யவில்லை. **हे श्रीकण्ठ** - ஏ ச்ரீகண்ட! **मृत्यु-भयं** - யமனுடைய பயத்தை **संस्मृत्य** - நினைத்து **अद्य तु**- இப்பொழுதோ **विह्वलः अस्मि** நடுங்கினவனாய் இருக்கிறேன். **येन** - எந்த மிருத்யு பயத்தினால் **भोक्तुम् अपि** - உண்பதற்குக்கூட **न पारयामि** - தகுதியற்றவனாய் இருக்கிறேன்.

ஸ்வஸ்தமாய் இருந்தகாலத்தில் விவேகத்தை இழந்து மத்தினால், பயமில்லாமல், நான் எந்த எந்தக் கெட்ட

கார்யங்களைத்தாம் செய்யவில்லை. அந்தக் கெட்ட காரியங்களின் பலனைக் கொடுப்பதற்கு ஸித்தமாய் உள்ள யமனை நினைத்து இப்பொழுது நடுங்குகின்றேன். இந்தக் காரணத்தினால் சாப்பிடுவதற்குக்கூடத் தகுதியற்றவனாய் இருக்கிறேன்.

पूर्वं न चेद्विरचिता तव देव सेवा
तेनैव नैव दयसे श्रयतो ममार्तिम् ।
किं प्रागसंस्तुत इति प्रतिपन्नमूल-
च्छायं गतश्रमरुजं न तरुः करोति ॥ ३५ ॥

பூர்வம் ந சேத் விரசிதா தவ தேவ ஸேவா
தேனைவ நைவ தயஸே ச்ரயதோ மமார்த்திம் |
கிம் ப்ராகஸம்ஸ்துத இதி ப்ரதிபன்ன—மூல—
ச்சாயம் கத—ச்ரம—ருஜம் ந தருः கரோதி || (35)

हे देव - ஏ ஸ்வாமின்! **पूर्वं** - முன்பு **तव सेवा** - உம் ஸேவை **न विरचिता चेत्** - பண்ணப்படவில்லையேல் **तेनैव** - அந்தக் காரணத்தினாலேயே **आर्तिम् श्रयतः** (மரண) வேதனையை அடைந்துகொண்டிருக்கும் **मम** எனக்கு **नैव दयसे** நீர் தயவு செய்யவில்லையா? **तरुः** - விருக்ஷமானது **प्रतिपन्न-मूल-च्छायं** - தனது அடிநிழலை அடைந்தவனை **प्रागसंस्तुतः इति** - முன்பு பழக்கமில்லாதவன் என்று **गत-श्रम-रुजं** - களைப்பின் பீடையகன்றவனாக **किं न करोति** - செய்கிறதில்லையா?

நான் தங்களை ஸேவிக்கவில்லை. இந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டு இப்பொழுது மரண வேதனையை அடைந்த என் மீது தயவு செய்யாமல் இருந்துவிடுவீர்களா? விருக்ஷமானது நிழலைத் தந்து தன்னிடம் வந்தவர்கள் சிரமத்தைப் போக்குகிறது. தன்னிழலை அடைந்தவனை "நீ முன்பு என்னிடம் பழகாதவன், உனக்கு நிழலைக் கொடுக்கமாட்டேன்" என்று சொல்லுகிறதா? சொல்லுகிறதில்லை. அம்மாதிரி தங்களை முன்பு ஸ்தோத்ரம் செய்யவில்லை என்ற காரணத்தினால் இப்பொழுது சரணம் அடைந்த என்னைக் கைவிடமாட்டீர்கள் என்பது நிச்சயம்.

கடவுளுக்குக் கருணை புரிவது ஸ்வாபாவிகமான குணம் என்று கவி இந்தச் சுலோகத்தால் விளக்குகிறார்.

ज्ञानप्रकाशसुलभं शिव दर्शनं ते
जात्यन्धतैव च परं मम तद्वियोगात् ।
तत्तां त्वमेव किल कामपि देहि युक्तिम्
व्यक्तिं ययैष्यसि मम श्रममन्तरेण ॥ ३६ ॥

ஞான—ப்ரகாச—ஸுலபம் சிவ தர்சனம் தே
ஜாத்யந்ததைவ ச பரம் மம தத்வி—யோகாத் |
தத்தாம் த்வமேவ கில காமபி தேஹி யுக்திம்
வ்யக்திம் யயைஷ்யஸி மம ச்ரமமந்தரேண || (36)

हे शिव - ஏ பரமசிவ! **ते दर्शनं** - உம்முடைய தர்சனம் **ज्ञान-प्रकाश सुलभं** - ஞான வெளிச்சத்தால் பார்ப்பதற்கு ஸுலபமானது (எளிதானது); **मम परम्** எனக்கோ என்றால் **तद्-वियोगात्** - அந்த ஞான ஒளி இல்லாததால் **जात्यन्धतैव** பிறவிக் குருட்டுத்தன்மையே ஏற்பட்டிருக்கிறது. **तत्** - ஆகையால் **यया** எதனால் **मम** - எனக்கு **श्रमम् अन्तरेण** சிரமம் இல்லாமல் **व्यक्तिं एष्यसि** - ப்ரஸன்னராக ஆவீரோ **तां कामपि युक्तिं** - அந்த ஏதோ ஒரு உபாயத்தை **त्वमेव** நீங்களே **देहि** - கொடுங்கள்.

ஏ பரமசிவ! தங்களை அடைவதற்கு ஞான மார்க்கமே ஸுலபமான மார்க்கம். ஞானக்கண் உடையவர்களே தங்களைத் தர்சனம் செய்யமுடியும். எனக்கு ஞானக் என்பது இல்லை. பிறவிக் குருடனாய் இருக்கிறேன். ஆனால் எப்படியாவது நான் சிரமம் இல்லாமல் தங்களை தர்சனம் செய்தாக வேண்டும். இதற்கு வேண்டிய யுக்தியைத் தாங்களே செய்யவேண்டும்.

மேலே 17, 29-வது சுலோகங்களில் சொன்னது போல் இங்கும், கவி பாரம் முழுவதையும் ஈச்வரன் பேரிலேயே போடுகிறார்.

प्राप्येदृशीमपि मनुष्यदशां न पुण्ये
ज्ञानेऽथवा विधिहतोऽप्यगमं प्रतिष्ठाम् ।
सामग्र्यसावथ कुतः पुनरप्यतो मां
स्वामिन्नधन्यमनुकम्पितुमर्हसि त्वम् ॥ ३७ ॥

ப்ராப்யேத்ருசீமபி மனுஷ்ய—தசாம் ந புண்யே
ஞானே(அ)தவா விதிஹதோ(அ)ப்யகமம் ப்ரிதிஷ்டாம் ।
ஸாமக்ர்யஸாவத குதః புனரப்யதோ மாம்
ஸ்வாமிந்நதன்யமனுகம்பிதுமர்ஹஸி த்வம் ‖ (37)

ईदृशीम् - இப்படிப்பட்ட **मनुष्यदशाम्** - மனுஷ்ய தசையை **प्राप्य अपि** - அடைந்தும்கூட **विधिहतः** - தலை விதியால் கெட்டவனாய் **पुण्ये** - புண்ணியமான கர்ம மார்க்கத்தில் **अथवा ज्ञाने अपि** - அல்லது ஞான மார்க்கத்திலாவது **प्रतिष्ठां** - நிலைத்து நிற்றலை **न अगमम्** - நான் அடையவில்லை. **पुनरपि** - மறுபடியும் **असौ सामग्री** - இப்படிப்பட்ட உபாயச்சேர்க்கை **कुतः** - எங்கிருந்து உண்டாகும் (புண்ணியம் செய்யக்கூடிய இந்த தேகம் மறுபடியும் எங்கிருந்து கிடைக்கும்)? **अतः** - ஆகையால் **हे स्वामिन्** - ஏ நாத! **त्वं** - நீர் **अधन्यं मां** - அபாக்யசாலியாகிய என் பேரில் **अनुकंपितुम् अर्हसि** - தயவு செய்யக் கடவீர்.

கிடைத்தற்கு மிகவும் துர்லபமான மனுஷ்ய தேகத்தை அடைந்தேன். மனிதனாய்ப் பிறந்தவர் தங்களை அடையக்கர்மயோகத்தையாவது ஞானயோகத்தையாவது அனுஷ்டிப்பார்கள். நான் இவ்விரண்டில் எதையும் அனுஷ்டிக்காமல் கெட்டுவிட்டேனே. மறுபடியும் இவ்வளவு ஸௌகர்யங்களோடு கூடிய மனுஷ்ய தேகம் எப்பொழுது கிடைக்கும்? ஏ ஸ்வாமின்! அபாக்யசாலியாகிய என்பேரில் தாங்கள் கிருபை செய்யவேண்டும்.

लीनेन भूरि विषयाध्वनि सौख्यलोभात्
नामापि मोहितधिया कलितं न मृत्योः ।
आसीदतः सपदि तद्भयतो मया किं
शक्यं विधातुमहहा महदाकुलोऽस्मि ॥ ३८ ॥

லீனேன பூரி விஷயாத்வனி ஸௌக்ய—லோபாத்
நாமா(அ)பி மோஹித—தியா கலிதம் ந ம்ருத்யோః |
ஆஸீததః ஸபதி தத்பயதோ மயா கிம்
சக்யம் விதாதுமஹஹா மஹதாகுலோ(அ)ஸ்மி ‖

सौख्य लोभात् - இன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற பேராசையால் **विषयाध्वनि** - சிற்றின்பங்கள் என்ற மார்க்கத்தில் **भूरि** - மிகவும் **लीनेन** - ஈடுபட்டவனாயும் **मोहित - धिया** - மோகம் அடைந்த புத்தியை உள்ளவனுமான (என்னால்) **मृत्योः** - யமனுடைய **नामा अपि** பெயர் கூட **न कलितं** - எண்ணப்படவில்லை. **सपदि** - திடீரென்று **आसीदतः** - கிட்ட நெருங்குகிற **तद्-भयतः** - அந்த ம்ருத்யுவின் பயத்தினின்று (அந்த ம்ருத்யு பயத்தைப் போக்க)

मया-என்னால் किं - என்ன विधातुं शक्यं - செய்யமுடியும்? अहहा - அந்தோ! महत् आकुलः अस्मि - மிகவும் மனங் கலங்கினவனாய் இருக்கிறேன்.

இன்பத்தில் பேராசை கொண்டு சிற்றின்ப ஸௌக் கியங்களில் மிகவும் முழுகி விட்டேன். இப்படி இருக்கும் பொழுது, 'யமன்' என்பவன் ஒருவன் இருக்கின்றான் என்று எண்ணவேயில்லை. ஆனால் அந்த யமன் சீக்கிர மாக ஸமீபம் வருகிறான். அவனிடம் இருந்து எனக்கு உண்டாகும் பயத்தைப் போக்க என்னால் என்ன செய்ய முடியும். அந்தோ! மிகவும் மனங்கலங்கினவனாய் இருக் கிறேன்.

या विक्रिया यमभटभ्रुकुटिच्छटानां
पीडाश्च या नवनवा नरकावनीषु ।
ता निर्विशन् भव कथं भवितास्म्यमुत्र
कुत्र व्रजामि शरणं कतरं प्रपद्ये ॥ ३९ ॥

யா விக்ரியா யம—பட—ப்ருகுடி—ச்சடானாம்
பீடா:ச யா நவ—நவா: நரகாவனீஷு |
தா நிர்விசன் பவ கதம் பவிதாஸ்ம்யமுத்ர
குத்ர வ்ரஜாமி சரணம் கதரம் ப்ரபத்யே || (39)

हे भव - ஏ பரமசிவ! यम-भट-भ्रुकुटि-च्छटानां - யம கிங்கரர்களின் புருவ நெரிப்பு வரிசைகளின் याः विक्रियाः - எந்த விகாரங்கள் உண்டோ, नरकावनीषु - நரக பூமிகளில் याः नवनवाः पीडाः - புதிது புதிதான கஷ்டங்கள் எவைகள் உண்டோ, ताः அவைகளை अमुत्र-அங்கே निर्विशन्- அனுப வித்துக்கொண்டு कथं भवितास्मि - எப்படி இருக்கப் போகிறேன்? कुत्र व्रजामि-எங்குப் போவேன்? कतरं-யாரை शरणं प्रपद्ये - சரணம் அடைவேன்?

நான் செய்த கெட்ட கார்யங்களின் பலன்களை நரகங்களில் அனுபவிக்க வேண்டும். அங்கு யம படர் களின் புருவ நெரிப்புகளைப்பற்றி என்ன சொல்லுவது? அங்கு அனுபவிக்க வேண்டிய புதிது புதிதான கஷ்டங் களைப் பற்றித்தான் என்ன சொல்லுவது? இவைகளை அங்கே எப்படி அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பேன்? எனக்குப் புகலிடம் ஒன்றும் இல்லையே; யாரைத்தான் நான் சரணம் அடைவேன்?

स्मृत्वाऽप्यहो रविजकिंकृतहुंकृतीनां
मुह्यामि यामि विलयं भयविह्वलात्मा ।
आसन्नमेवमहहा विषमं पुरस्तात्
तत्का गतिर्मम कुकर्मनिमग्नवृत्तेः ॥ ४० ॥

ஸ்ம்ருத்வா(அ)ப்யஹோ ரவிஜ—கிம்க்ருத—ஹும்க்ருதீனாம்
முஹ்யாமி யாமி விலயம் பய--விஹ்வலாத்மா |
ஆஸன்னமேவமஹஹா விஷமம் புரஸ்தாத்
தத்கா கதிர்மம கு—கர்ம—நிமக்ன—வ்ருத்தே: || (40)

रविज-किंकृत-हुंकृतीनां - யமனுடைய கிங்கரர்களின் (படர்களின்) ஹுங்காரங்களை स्मृत्वा अपि - நினைத்தா லும்கூட अहो मुह्यामि - மயக்கம் அடைகிறேன். भय-विह्व-लात्मा - பயத்தால் தத்தளித்த மனதுடையவனாய் विलयं यामि- நாசத்தை அடைகிறேன். अहहा - அந்தோ! पुरस्तात्- எதிரில் एवम् - இப்படி विषमम् (யமகிங்கரர்கள் என்ற) கஷ்டமானது आसन्नम् एव - நெருங்கியே வந்துவிட்டது. तत् - ஆகையால் कुकर्म-निमग्न-वृत्तेः मम—கெட்ட காரியங் களில் முழுகின நடத்தையை உடைய எனக்கு का गतिः - என்ன கதிதான் இருக்கிறது?

நான் செய்த கெட்ட கார்யங்களுக்காக அந்தப் பலனை அனுபவிக்க வேண்டிய நரகங்களில் இருக்கும் யம கிங்கரர்களின் ஹூங்காரங்களை நினைத்தாலேயே இப்பொழுதே எனக்கு மயக்கம் உண்டாகிறது. பயத்தால் தத்தளிக்கிறேன். நாசத்தை அடைகிறேன். கஷ்டமானது எதிரிலேயே, நெருங்கிக்கொண்டு வருகிறது. நானோ கெட்ட வழியில் முழுகி விட்டேனே, எனக்கு என்னதான் கதி இருக்கிறது?

आसन्नपापशतसंभृतघोरपीडः
क्रन्दाम्यनन्यगतिकत्ववशात्पुरस्ते ।
तस्मात्कथं न दयसे त्वरितं कुतश्चित्
आगत्य विश्वमय सान्त्वय मां वराकम् ॥ ४१ ॥

ஆஸன்ன--பாப--சத--ஸம்ப்ருத--கோர--பீடஃ
க்ரந்தாம்யனந்ய--கதிகத்வ--வசாத் புரஸ்தே |
தஸ்மாத் கதம் ந தயஸே த்வரிதம் குதஶ்சித்
ஆகத்ய விச்வமய ஸாந்த்வய மாம் வராகம் ‖ (41)

आसन्न-पाप-शत-संभृत-घोर पीडः - நூற்றுக்கணக்கான பாபங்களினால் சேர்க்கப்பட்ட கடுந் துன்பங்கள் வந்து சேர்ந்தவனாய் (நான்) **अनन्य-गतिकत्व-वशात्** - வேறு புகலிடம் இல்லாததால் **ते पुरः**- உமக்கு முன்பு **क्रन्दामि**-கதறுகிறேன். **तस्मात्** - ஆகையினால் **कथं न दयसे** - எப்படித் தயவு செய்யாமல் இருக்கிறீர்? **हे विश्वमय** - ஏ ஸர்வ ஸ்வரூபரே (எங்கும் இருப்பவரே)! **कुतश्चित्** - எங்கிருந்தாவது **आगत्य** - வந்து **वराकं मां** - தீனனாகிய என்னை **सान्त्वय** - ஆச்வாஸப்படுத்தும்.

நான் செய்த கணக்கில்லாத பாபங்களின் பயனை அனுபவிக்கும் ஸமயம் கிட்டிவிட்டது. எனக்குப் புகலிடம்

யாதும் இல்லை. தங்கள் முன்பாக நான் கதறுகிறேனே. தாங்கள் ஏன் தயவு செய்யவில்லை? தாங்கள் விச்வமயர் அன்றோ! ஸர்வ வ்யாபியாய் எங்கும் இருப்பவர் அன்றோ! ஆகையால் எங்கிருந்தாவது வந்து தீனனாகிய என்னை ஆச்வாஸப்படுத்த வேண்டும்.

விச்வமய: 'விச்வமய' என்று கவி கூறியிருப்பது மிகவும் பொருத்தமானது. சிவனை எங்கிருந்தாவது வந்து என்னைக் காப்பாற்று என்கிறார். சிவன் இல்லாத இடமே இல்லை. ஆகையால்தான் 'விச்வமய' என்று ஸம்போதனம் செய்கிறார்.

पश्यन् समानवयसोऽपि यवीयसोऽपि
नक्तंदिवं यमभटैरपि नीयमानान् ।
आत्मन्यभूवमजरामरताभिमानी
यद्विप्लवादकरवं न शुभं कदाचित् ॥ ४२ ॥

பச்யன் ஸமான--வயஸோ(அ)பி யவீயஸோ(அ)பி
நக்தந்திவம் யமபடைரபி நீயமாநாந் |
ஆத்மன்யபூவமஜராமரதாபிமானீ
யத்--விப்லவாதகரவம் ந சுபம் கதாசித் ‖ (42)

समान-वयसः अपि-எனக்கு ஸமான வயது உடையவர்களையும் **यवीयसः अपि** - (எனக்கு வயதில்) சின்னவர்களையும் **नक्तंदिवं** - இரவிலும் பகலிலும் **यमभटैः** - யம படர்களால் **नीयमानान्** - இழுத்துக்கொண்டு போகப்படுபவர்களாக **पश्यन् अपि** - பார்த்துக் கொண்டிருந்தும் **आत्मनि** - என்னிடத்தில் **अजरता-अमरता-अभिमानी** - கிழத்தனமும் சாவும் இல்லை என்ற அபிமானம் கொண்டவனாய் **अभूवं** - இருந்தேன். **यद् - विप्लवात्** - எந்த மேற்கூறிய புத்திக்

குழப்பத்தால் **कदाचित्** - ஒருபொழுதும் **शुभं** - நல்ல காரியத்தை **न अकरवम्** - நான் செய்யவே யில்லை.

இரவிலும் பகலிலும் எனக்கு ஸமானமான வயதுள்ளவர்களையும் எனக்குக் கீழ் வயதுள்ளவர்களையும் யம படர்கள் இழுத்துப் போவதை நேரில் பார்த்துக் கொண்டே யிருக்கிறேன். என் கண் முன்பாக அவர்கள் இறப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும், நான் மட்டும் இறக்கமாட்டேன் கிழவனாகமாட்டேன் என்ற இந்த அபிமானத்தால் குழப்பம் அடைந்து சுபமான காரியங்கள் ஒன்றும் எப்பொழுதும் செய்யவில்லை.

இதைத் தான் மஹாபாரதத்தில் யக்ஷப்ரச்னத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

अहन्यहनि भूतानि प्रविशन्ति यमालयम् ।
शेषाः स्थावरमिच्छन्ति किमाश्चर्यम् अतः परम् ॥

—மஹா பாரதம், வனபர்வம், 314. 118.

द्वारे लुठामि करुणं प्रलपामि शंभो
वाञ्छामि चुम्बितुमथो परिरभ्य च त्वाम् ।
वातूलतामुपगतोऽस्मि तवानुरागात्
हा दुःसहस्त्वयि ममैष दृढोऽनुरागः ॥ ४३ ॥

த்வாரே லுடாமி கருணம் ப்ரலபாமி சம்போ
வாஞ்சாமி சும்பிதுமதோ பரிரப்ய ச த்வாம் |
வாதூலதாமுபகதோ(அ)ஸ்மி தவானுராகாத்
ஹா துஸ்ஸஹஸ்த்வயி மமைஷ த்ருடோ(அ)னுராகः|| (43)

हे शंभो - ஏ (ஸுகத்தைப் பயக்கும்) சம்புவே! **द्वारे लुठामि** (உம்) வாசலில் புரளுகிறேன்; **करुणं** - தீனமாக **प्रलपामि** - பிதற்றுகிறேன்; **त्वां परिरभ्य** - உம்மை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு **चुम्बितुं**- முத்தம் கொடுக்க **वाञ्छामि** ஆசைப்படுகிறேன். **तव अनुरागात्** - உம்மிடத்தில் இருக்கும் காதலால் **वातूलताम्** - பைத்யம் பிடித்திருக்கும் தன்மையை **उपगतः अस्मि** அடைந்திருக்கிறேன். **हा** அந்தோ! **त्वयि** - உம்மிடம் **मम** - எனக்கு **एष अनुरागः** இந்த அன்பு **दुःसहः** - தாங்க முடியாததாய் இருக்கிறது.

நான் வாசலில் புரள்கின்றேன். தீனமாய்ப் பிதற்றுகின்றேன். ஏ சம்போ! உம்மை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு முத்தம் கொடுக்க விரும்புகிறேன். உம்மேல் இருக்கும் காதலால் பைத்தியம் பிடித்தவன் படும் துன்பங்களை அனுபவிக்கிறேன். அந்தோ! உம்மிடத்தில் எனக்கு இருக்கும் அன்பு என்னால் தாங்க முடியாததாய் இருக்கிறது.

இந்தச் சுலோகம் நாயக - நாயிகா - பாவ வர்ணனை. தேவாரத் திருவாசகங்களில் இம்மாதிரி நாயகியாய்க் கவி தன்னை வர்ணித்துக் கூறுவது வழக்கம். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அகப்பொருள் துறைகளையே முழுவதும் அமைத்த திருக்கோவையார் என்னும் நூலில் பகவானிடம் தனக்கு இருக்கும் காதலை மிக விரிவாகப் பாராட்டியுள்ளார்.

कण्ठेऽर्पयत्युरगपाशमसूयया मे
यामिन्यधोशशिख यत्समये कृतान्तः ।
नूनं तदा मुहुरुपैमि फणीन्द्रहार
त्वत्तुल्यतामिति भजे मरणेऽपि हर्षम् ॥ ४४ ॥

கண்டே (அ)ர்பயத்யுரக—பாசமஸூயயா மே
யாமின்யதீச—சிக யத்ஸமயே க்ருதாந்த: |

நாகம் ததா முஹுருபைமி பணீந்த்ரஹார
த்வத்துல்யதாமிதி பஜே மரணே(அ)பி ஹர்ஷம்|| (44)

हे यामिनी - अधीश - शिख - ராத்திரிக்கு அதிபதியான சந்திரனைத் தலையில் தரிக்கும் சந்திரசேகர! **मे कण्ठे** - என்னுடைய கழுத்தில் **यत्समये** - எந்த ஸமயத்தில் **असूयया** - பொறுமையால் **कृतान्तः** - யமனானவன் **उरगपाशं** - நாக பாசத்தை **अर्पयति** - போடுகிறானோ **तदा** - அப்பொழுது **नूनं** - நிச்சயமாய் **हे फणीन्द्रहार** - நாகத்தை மாலையாக உடைய பரமசிவ! **मरणे अपि** - மரணத்திலும் **त्वत्तुल्यताम्** - உம்முடன் ஸமானமாய் இருக்கும் தன்மையை **उपमि** - அடைகின்றேன் **इति** - என்று **मुहुः** அடிக்கடி **हर्षं भजे** - ஸந்தோஷத்தை அடைகிறேன்

கடைசிக் காலத்தில் யமன் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போகும்போது தனது நாக பாசத்தை என் கழுத்தில் போடுகிறான். அப்பொழுது எனக்கு வருத்தமில்லை. ஏ சந்திரசேகர! தங்களுக்கு நாகங்கள் ஆபரணமாக ஆகவில்லையா? அதே மாதிரி யமன் என்மேல் போட்ட நாக பாசத்தையும் ஆபரணமாக எண்ணிக் கொண்டு தங்களுக்கு ஸமானமான ரூபத்தை அதாவது ஸாரூப்யத்தை அடைந்ததாக எண்ணிக்கொள்ளுகிறேன். ஆகையால் இப்படி நாக பாசத்துடன் இறப்பதிலும் எனக்குச் சந்தோஷந்தான்.

இதுவும் முன் சுலோகம்போல் நாயக - நாயிகா பாவத்தைக் காட்டுகிறது. நாயகி நாயகனுடைய வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டும் நாயகன் செய்யும் கார்யங்களை எல்லாம் தான் செய்துகொண்டும், சந்தோஷிப்பதைக் கவிகள் வர்ணிப்பது வழக்கம். இதை நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் 'லீலா' (लीला) என்று பரதமுனி வர்ணிக்கிறார்.

वागङ्गालङ्कारैः श्लिष्टैः प्रीतिप्रयोजितैर्मधुरैः ।
इष्टजनस्यानुकृतिर्लीला ज्ञेया प्रयोगज्ञैः ॥ भरतनाट्यशास्त्रम् ।
—பரத நாட்டிய சாஸ்திரம் 24-வது அத்யாயம் 14-வது ச்லோகம்.

चित्तं न पारदमिव क्षणमुज्झतीदं
चाञ्चल्यविप्लवमयुक्तिविदः प्रभो मे ।
तस्मात् कथं भवति भक्तिरसस्य सिद्धिः
कस्तां विना च भवघोरविपद्विनाशः ॥ ४५ ॥

சித்தம் ந பாரதமிவ க்ஷணமுஜ்ஜதீதம்
சாஞ்சல்ய-விப்லவமயுக்திவிதः ப்ரபோ மே |
தஸ்மாத் கதம் பவதி பக்தி-ரஸஸ்ய ஸித்திः
கஸ்தாம் விஞ ச பவ-கோர-விபத்-விஞசः|| (45)

प्रभो - ஏ ஸ்வாமி! **अयुक्तिविदः** - உபாயம் ஒன்றும் தெரியாத **मे** - என்னுடைய **चित्तं** - மனது **चाञ्चल्य - विप्लवम्** சாஞ்சல்ய ஸ்வபாவத்தால் நிலையற்ற தன்மையை **पारदम् इव** - ரஸம்போல் **क्षणं न उज्झति** - ஒரு க்ஷணம் கூட விடுகிறதில்லை. **तस्मात्** - ஆகையால் (எனக்கு) **भक्ति - रसस्य** - பக்தி ரஸத்தின் **सिद्धिः** - ஸித்தியானது (கை கூடுதலானது) **कथं भवति**-எப்படி உண்டாகும்? **तां विना** - அந்த பக்தி ரஸஸித்தி இல்லாமல் **भव-घोर-विपद्-विनाशः च कः** - ஸம்ஸாரமாகிற கோரமான ஆபத்தின் நாசமும் ஏது?

உபாயம் தெரியாத என்னுடைய மனமானது ரஸத்தைப்போல் ஒரு நிமிஷமும் ஒரு இடத்தில் ஸ்திரமாய் இருக்கிறதில்லை. ஆகையால் எனக்குப் பக்தி ரஸத்தின் ஸித்தி எப்படி உண்டாகும்? அந்தப் பக்தி ரஸத்தின் ஸித்தி இருந்தால் அன்றோ ஸம்ஸாரமாகிய கோரமான ஆபத்தை நாசம் செய்ய முடியும்.

ரஸம் என்னும் பதத்தைக் கவி மிகச் சமத்காரமாய் உபயோகப் படுத்தியிருக்கிறார். ரஸம் என்பது ஒரு க்ஷணம் கூட ஒரு இடத்தில் நில்லாது எப்பொழுதும் சஞ்சலஸ்வபாவம் உள்ளது. இந்த ரஸத்தினால் யோகிகள் யோகஸித்தி அடைவார்கள் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறும். ஆனால் கவி தன்னிடம் பக்தி ரஸம் இல்லை, சஞ்சலஸ்வபாவம், ரஸத்தின் குணம், இருக்கிறது என்கிறார். மேலும் ரஸஸித்தி அதாவது ரஸத்தைக்கட்டியல்லவோ அதை ஒரு விபத்துக்கு மருந்தாக உபயோகப் படுத்த முடியும். அது முடியவில்லையே என்கிறார் கவி.

स्वामिन्ननुद्गतविवेकलवोऽकृतात्मा
तिर्यग्वदेव दिवसानतिवाहयामि ।
नेता क्षणाच्च वशमन्तकसौनिको माम्
आशैव तन्मम कुतः सुगतिप्रसक्त्यै ॥ ४६ ॥

ஸ்வாமிந்நநுத்கத-விவேக-லவோ (அ)க்ருதாத்மா
திர்யக்வதேவ திவஸாநதிவாஹயாமி |
நேதா க்ஷணாச்ச வசமந்தக-ஸௌநிகோ மாம்
ஆசைவ தந்மம குதஃ ஸுகதி-ப்ரஸக்த்யை. || (46)

हे स्वामिन् - ஏ ஸ்வாமின்! **अनुद्गत - विवेक-लवः** - விவேகத்தின் லேசமும் உண்டாகாதவனும் **अकृतात्मा** - தன்னைத் தான் வசப்படுத்திக் கொள்ளாதவனும் **तिर्यग्वदेव** - ம்ருகங்களைப்போல **दिवसान्** - நாட்களை **अतिवाहयामि** - கழிக்கிறேன். **क्षणात्** - ஒரு க்ஷணத்தில் **अन्तक - सौनिकः** கொலையாளியாகிய யமன் **मां** - என்னை **वशं नेता** - தன் வசம் கொண்டுபோகப் போகிறான். **तत्** - ஆகையால் **मम** - எனக்கு **सुगति-प्रसक्त्यै** - நல்லகதி ஏற்படும் என்

பதற்கு आशा एव कुतः - நம்பிக்கைகூட எங்கிருந்து உண்டாகும்?

ஏ ஸ்வாமின்! விவேகத்தின் லேசமும் உண்டாகவில்லை. இந்திரிய நிக்ரஹமும் செய்யவில்லை. தினந்தோறும் மிருகங்களைப்போல் நாட்களைக் கழித்து வருகிறேன். இந்தப் பாழும் யமன் வந்து ஒரு நிமிஷத்தில் கொண்டுபோய்விடப் போகிறான். எனக்கு நல்லகதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எங்கிருந்து உண்டாகும்?

திர்யக்: ஆதி ஆசார்யர்களான ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதர்கள் ஆத்மஞானமில்லாதவர்களைப்பற்றி **पश्वादिभिश्च अविशेषात्** என்று பிரம்ம ஸூத்ர பாஷ்யோபக்ரமத்தில் மிருகங்களுக்கும் ஆத்மஜ்ஞான மில்லாதவர்களுக்கும் யாதொரு வித்யாஸமும் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்.

दुःस्वप्न एष विषमो भवदुःखनामा
स्वामिन् कथं त्यजति मां विगतप्रबोधम् ।
यस्मान्ममानवरतश्रुतभूरिशास्त्र-
तूर्यस्वनैरपि न शाम्यति मोहनिद्रा ॥ ४७ ॥

துஸ்ஸ்வப்ன ஏஷ விஷமோ பவ-து:க-நாமா
ஸ்வாமிந் கதம் த்யஜதி மாம் விகத-ப்ரபோதம் |
யஸ்மாந் மமாநவரத-ச்ருத-பூரி-சாஸ்த்ர-
தூர்யஸ்வநைரபி ந சாம்யதி மோஹ-நித்ரா || (47)

यस्मात् - எதனால் **मम** - எனது **मोहनिद्रा** - மோக நித்ரையானது **अनवरत - श्रुत- भूरि - शास्त्र - तूर्य - स्वनैः अपि** - இடைவிடாமல் கேட்கப்பட்ட அநேக சாஸ்திரங்கள் ஆகிற பறைகளின் சப்தங்களாலும் **न शाम्यति** - முடிவடையவில்லையோ, அப்படிப்பட்ட **भव-दुःख - नामा** ஸம்ஸார துக்கம் என்று பெயர்கொண்ட **एषः** - இந்த

विषमः - கொடிய **दुःस्वप्नः** - கெட்ட ஸ்வப்னம் **विगतप्रबोधं मां** - விழிப்பை இழந்த (தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்) என்னை **हे स्वामिन्** - ஏ நாத ! **कथं त्यजति** - எப்படி விடும்?

மோஹமென்னும் தூக்கமானது சாஸ்திரங்களைக் கேட்டல் என்னும் வாத்ய கோஷங்களாலேயே முடிவு அடைகிறதில்லையே? அப்படி இருக்க ஸம்ஸாரத்தின் துக்கம் என்று பெயர்கொண்ட கொடிய கெட்ட ஸ்வப்னம் தூங்கிக்கொண்டு இருக்கும் என்னை எப்படி விடும்?

கும்பகர்ணனுடைய நித்ரைபோன்ற தூக்கம் தன்னுடைய மோகம் என்று கவி மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

कृत्वा पापमसावपोष्यत निजः कायो न दीनो जनः
वैवश्याल्लुठितं चिरं चरणयोः स्त्रीणां गुरूणां न तु ।
लोभोऽकारि मया धने न सुकृते तेनानुतप्ये महत्
किं शक्यं मम तत्र कर्तुमधुना नाथ त्वमेका गतिः ॥४८॥

க்ருத்வா பாபமஸாவபோஷ்யத நிஜஃ காயோ ந தீனோ ஜனஃ
வைவச்யால் லுடிதம் சிரம் சரணயோஸ்
ஸ்த்ரீணாம் குரூணாம் ந து ।
லோபோ(அ)காரி மயா தனே ந ஸுக்ருதே
தேனானுதப்யே மஹத்
கிம் சக்யம் மம தத்ர கர்துமதுநா நாத த்வமேகா கதிஃ ॥

पापं कृत्वा - பாபத்தைச் செய்து **असौ** - இந்த **निजः कायः** - என்னுடைய தேகம் **अपोष्यत** - வளர்க்கப்பட்டது. **दीनो जनः** ஏழை ஜனம் **न (अपोष्यत)** போஷிக்கப்படவில்லை. **वैवश्यात्** பரவசமான தன்மையால் **स्त्रीणां** - ஸ்த்ரீகளுடைய **चरणयोः** கால்களில் **चिरं** - வெகுகாலம் **लुठितं** - புரளப்பட்டது. **गुरूणां** - ஆனால் குருவானவர்களுடைய (**चरणयोः**

கால்களில்) **न तु (लुठितम्)** புரளப்படவில்லை. **धने** - தனத்தில் **लोभः** - பேராசையானது **अकारि** - வைக்கப்பட்டது. **सुकृते न (लोभः अकारि)** (ஆனால்) நல்ல காரியம் செய்வதில் (ஆசை வைக்கப்பட) இல்லை. **तेन** - அதனால் **महत्** - மிகவும் **अनुतप्ये** - வருந்துகிறேன். **मम** - எனக்கு **तत्र** - மேற்சொன்ன விஷயத்தில் **किं कर्तुं शक्यं** என்ன செய்ய முடியும்? **हे नाथ** - ஏ ஸ்வாமின் ! **अधुना** - இப்பொழுது **त्वं** - நீர் **एका गतिः** - ஒரே கதி.

பல பாபங்களைச் செய்து இந்த என்னுடைய தேகத்தை வளர்த்தேனே யொழிய ஏழை ஜனங்களுக்கு அன்னம் இட்டு அறியேன். பரவசனாய் ஸ்திரீகள் கால்களில் விழுந்தேனே ஒழியக் குருவின் பாத கமலங்களில் ஸேவை செய்யவில்லை. பணத்தை ஸம்பாதிக்கப் பேராசை கொண்டேனே யொழிய ஸத்கார்யங்கள் செய்ய ஆசை கொள்ளவில்லை. இப்படி வாழ்நாளைக் கழித்ததால் மிகவும் வருந்துகின்றேன். இப்பொழுது என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? தாங்கள் தாம் இப்பொழுது எனக்கு ஒப்பற்ற ஒரே கதி.

अहं पापो पापक्षपणनिपुणः शंकर भवान्
अहं भीतो भीताभयवितरणे ते व्यसनिता ।
अहं दीनो दीनोद्धरणविधिसज्जस्त्वमितरत्
न जानेऽहं वक्तुं कुरु सकलशोच्ये मयि दयाम् ॥४९॥

அஹம் பாபீ பாப—க்ஷபண—நிபுணஃ சங்கர பவான்
அஹம் பீதோ பீதா(அ)பய—விதரணே தே வ்யஸநிதா ।
அஹம் தீனோ தீனோத்தரண—விதி—ஸஜ்ஜஸ் த்வமிதரத்
ந ஜானே(அ)ஹம் வக்தும் குரு ஸகல—சோச்யே மயி தயாம் ॥
(49)

अहं पापी - நானோ பாபி; हे शंकर-ஏ சங்கர! भवान् - நீரோ पाप-क्षपण-निपुणः பாபத்தைப் போக்குவதில் ஸமர்த்தர். अहं भीतः - நானோ பயந்தவன்; भीत-अभयवितरणे பயப்பட்டவர்களுக்கு அபயம் அளிப்பதில் ते - உமக்கு व्यसनिता - விசேஷமான ஈடுபாடு; अहं दीनः - நானோ தீனன்; त्वं दीन-उद्धरण-विधि-सज्जः நீரோ தீனர்களைக் கை தூக்கிவிடும் காரியத்தில் ஸஜ்ஜரானவர்; इतरत् - இதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் वक्तुं - சொல்ல न जाने - நான் அறியேன்; सकल-शोच्ये मयि - எல்லாராலும் எல்லாவிதத்திலும் வருந்தத்தக்கவனான என்னிடம் दयां कुरु - தயையைச் செய்யுங்கள்.

நானோ பாவி, நீரோ பாபத்தைப் போக்குவதில் ஸமர்த்தர். நானோ பயந்தவன், நீரோ பயந்தவர்களுக்கு அபயம் (பயமில்லாதிருக்கும் தன்மையை) அளிப்பதில் விசேஷ ஈடுபாடு உடையவர். நானோ தீனன், நீரோ தீனர்களைக் கைதூக்கிவிடும் கார்யத்தில் ஸஜ்ஜரானவர். இதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் நான் சொல்ல அறிகிலேன். எல்லாவிதத்திலும் வருந்தத்தக்கவனாகிய என்னிடம் தயை செய்யுங்கள்.

इति परिहृतवान् स्वकाव्यशिल्प-
प्रकटनमाकुलितो भवव्यथाभिः ।
व्यधित गिरिश रम्यदेवजन्मा
तव पुरतो हठदैन्यतः प्रलापान् ॥ ५० ॥

இதி பரிஹ்ருதவான் ஸ்வ–காவ்ய–சில்ப–
ப்ரகடனமாகுலிதோ பவ–வ்யதாபி: |
வ்யதித கிரிச ரம்யதேவ–ஜன்மா
தவ புரதோ ஹட–தைன்யத: ப்ரலாபான் || (50)

हे गिरिश - ஏ பரமசிவ! इति - இந்த ப்ரகாரம் भव-व्यथाभिः-ஸம்ஸார துக்கங்களினால் आकुलितो रम्यदेव-जन्मा- துன்புறுத்தப்பட்டவனான ரம்யதேவனுக்கு புத்திரனான (லோஷ்டதேவன்) स्व-काव्य-शिल्प-प्रकटनम् தன்னுடைய காவ்யக் கலையின் ப்ரகடனத்தை परिहृतवान् பரிஹரித்தவனாய் प्रलापान् - இந்தப் புலம்பல்கள் அடங்கிய ஸ்தோத்திரத்தை तव पुरतः தங்களுக்கு முன்பு हठदैन्यतः - மிகவும் எளிமையினால் व्यधित - செய்தான்.

இந்த ப்ரகாரம் ரம்யதேவரின் புத்ரனாகிய லோஷ்டதேவனாகிய நான் மற்ற காவ்யங்களை இயற்றுதல் என்ற தோஷத்திற்கு இந்த தீனாக்ரந்தன ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்த ப்ராயச்சித்தத்தால் பரிஹாரஞ் செய்துகொண்டேன். புலம்பல்கள் அடங்கிய இந்த தீனாக்ரந்தன ஸ்தோத்திரத்தை உமக்கு முன்பு இயற்றினேன்.

குறிப்பு :—50, 51, 52, 53 ச்லோகங்களால் இந்த தீனாக்ரந்தன ஸ்தோத்ரம் காசியில் ஸ்ரீ விச்வேச்வரருக்கு முன்பு இயற்றப்பட்டு ஸ்ரீ விச்வேச்வரருக்கு நேரிலேயே ஸமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டதென்று ஸ்பஷ்டமாக த்வனிக்கின்றது.

एतत्तीव्रं व्रतमुपचितं सैकते सिद्धसिन्धोः
वाराणस्यां शमदमदृशोरेष गाढोऽनुबन्धः ।
दीनाक्रन्दं प्रति पशुपतेरुद्यमश्चाटुकानि
त्यक्त्वा राज्ञां बत मम शुभैस्तन्यते धन्यतेयम् ॥५१॥

ஏதத் தீவ்ரம் வ்ரதமுபசிதம் ஸைகதே ஸித்த–ஸிந்தோ:
வாராணஸ்யாம் சம-தம-த்ருசோரேஷ காடோ(அ)னுபந்த: |

தீனாக்ரந்தம் ப்ரதி பசுபதேருத்யமச் சாடுகானி
த்யக்த்வா ராஜ்ஞாம் பத மம சுபைஸ் தன்யதே தன்ய-
தேயம். ||

वाराणस्यां-காசியில் **सिद्धसिन्धोः सैकते**-ஸித்தர்களால் சேவிக்கப்பட்ட நதியான கங்கையின் மணலில் (கரையில்) **एतत्** - இந்த **तीव्रं व्रतम् उपचितं** - இந்த தீவ்ரமான வ்ரதம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. **शम-दम-दृशोः** - சமம், தமம் என்ற இரண்டு த்ருஷ்டிகளை அடைவதன் பொருட்டு **एषः**- இந்த **गाढः अनुबन्धः** - திருடமான தொடர்ந்த முயற்சியானது வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது. **राज्ञां** - ராஜாக்களுக்கு ப்ரீதியான **चाटुकानि** - சாடுமொழிகளை **त्यक्त्वा** - விட்டு விட்டு **पशुपतेः** - பசுபதியைக் குறித்து **दीनाक्रन्दं प्रति** - (என் ஏழ்மையால் எழுந்த கதறல் ரூபமான) இந்த தீனாக்ரந்தன ஸ்தோத்திரத்திற்காக **उद्यमः** - முயற்சியானது (எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது). **इयं धन्यता** - இந்த கிருதார்த்தமாகுதல் **तन्यते** - விரிவாய்ச் செய்யப்பட்டு வருகிறது.

ஞானம் என்பதற்கு 'சமம்' 'தமம்' என்பது இரண்டு கண்கள். இதை அடையக் காசியில் கங்கைக் கரையை விட்டு ஆயுஸு வரையில் அகலுவதில்லை என்று காசிக்ஷேத்திரத்தில் "க்ஷேத்திர ஸந்யாஸம்" என்னும் விரதத்தைக் கைக்கொண்டேன். ராஜாக்களுக்கு ப்ரீதியான சாடுக்கள் இயற்றுவதை விட்டுவிட்டேன். பசுபதியான விச்வேச்ரரின் பொருட்டு இந்த தீனாக்ரந்தன ஸ்தோத்திரத்தை இயற்றினேன். இதனால் நான் தந்யன் ஆனேன்.

கங்கை: "இடைக்காட்டுச் சித்தர் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் 'காணாமற் கோணாமற் கண்டு கொடு; ஆடு; காண்; போகுது பார் போகுது பார்'; என்றார்.

முதல் மூன்றும் மூன்றுகால ஸந்த்யாவந்தனத்தையும் குறிக்கும்; ஆடு என்றால் நீராடு; கங்கையில் ஸ்நானமும் பண்ணு என்பது அர்த்தம்; காண் என்றால் ஸேது தர்சனம் பண்ணு என்று அர்த்தம்; போகுது என்றால் ஷை கங்கா ஸ்நாநத்தாலும் ஸேது தர்சனத்தாலும் நம் பாபம் தொலைகிறது; இதைப் பார் என்று சொன்னார். ஜன்மத்தில் ஒருதரமாவது கங்கா ஸ்நானமும் ஸேது தர்சனமும் பண்ணவேண்டும்."

ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள் I. 500-501 பக்கம்.

காசி: "உலகத்தில் உள்ள க்ஷேத்திரங்களுள் காசி அதிக மகிமையுடையது என்று நினைக்கப்படுகிறது. வேறு க்ஷேத்திரங்களைப்பற்றி சொல்லும்போதெல்லாம் அவை காசிக்கு ஸமானமானவை என்கிறார்கள். அதனால் காசியினுடைய மகிமை தெரிகிறது. காசியை உபமானமாகச் சொல்லிச்சொல்லி அதற்கு இன்னும் கௌரவத்தை உண்டாக்கி வருகிறார்கள். 100 வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு கவி உத்தம க்ஷேத்திரங்களுக்குள் எதை உபமானமாகச் சொல்லிப் பிரசித்திவருகிறதோ அது காசி, அங்கே பக்தியாகிய காசைக் கொடுத்தால் முக்தியைச் சுலபமாக வாங்கலாம், அது கிடைக்கும் கடைத்தெருவு காசிதான் என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.

ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள் I 259-260.

"காசி மகா க்ஷேத்ரம். அங்கே விச்வேச்வரர் இறந்து போகும் ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் ஞானோபதேசம் செய்து முக்தி கொடுக்கிறார். இந்த வகையில் இல்லாமல் வேறு விதத்திலும் காசி க்ஷேத்திரத்திற்கு விசேஷம் இருக்கிறது. நம்முடைய தேசத்தில் அநேக மதங்கள் இருக்கின்றன. எல்லா மதங்களுடைய பிரதிநிதிகளும்

தீனாக்ரந்தம் ப்ரதி பசுபதேருத்யமச் சாடுகானி
த்யக்த்வா ராஜ்ஞாம் பத மம சுபைஸ் தன்யதே தன்ய—
தேயம். ||

वाराणस्यां-காசியில் **सिद्धसिन्धोः सैकते**-ஸித்தர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட நதியான கங்கையின் மணலில் (கரையில்) **एतत्** - இந்த **तीव्रं व्रतम् उपाचितं** - இந்த தீவ்ரமான வ்ரதம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. **शम-दम-दृशोः** - சமம், தமம் என்ற இரண்டு த்ருஷ்டிகளை அடைவதன் பொருட்டு **एषः**- இந்த **गाढः अनुबन्धः** - திருடமான தொடர்ந்த முயற்சியானது வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது. **राज्ञां** - ராஜாக்களுக்கு ப்ரீதியான **चाटुकानि** - சாடுமொழிகளை **त्यक्त्वा** - விட்டு விட்டு **पशुपतेः** - பசுபதியைக் குறித்து **दीनाक्रन्दं प्रति** - (என் ஏழ்மையால் எழுந்த கதறல் ரூபமான) இந்த தீனாக்ரந்தன ஸ்தோத்திரத்திற்காக **उद्यमः** - முயற்சியானது (எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது). **इयं धन्यता** - இந்த கிருதார்த்தமாகுதல் **तन्यते** - விரிவாய்ச் செய்யப்பட்டு வருகிறது.

ஞானம் என்பதற்கு 'சமம்' 'தமம்' என்பது இரண்டு கண்கள். இதை அடையக் காசியில் கங்கைக் கரையை விட்டு ஆயுஸ்ஸு வரையில் அகலுவதில்லை என்று காசிக்ஷேத்திரத்தில் "க்ஷேத்திர ஸந்யாஸம்" என்னும் விரதத்தைக் கைக்கொண்டேன். ராஜாக்களுக்கு ப்ரீதியான சாடுக்கள் இயற்றுவதை விட்டுவிட்டேன். பசுபதியான விச்வேச்ரரின் பொருட்டு இந்த தீனாக்ரந்தன ஸ்தோத்திரத்தை இயற்றினேன். இதனால் நான் தந்யன் ஆனேன்.

கங்கை: "இடைக்காட்டுச் சித்தர் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் 'காணாமற் கோணாமற் கண்டு கொடு; ஆடு; காண்; போகுது பார் போகுது பார்'; என்றார்.

முதல் மூன்றும் மூன்றுகால ஸந்த்யாவந்தனத்தையும் குறிக்கும்; ஆடு என்றால் நீராடு; கங்கையில் ஸ்நானமும் பண்ணு என்பது அர்த்தம்; காண் என்றால் ஸேது தர்சனம் பண்ணு என்று அர்த்தம்; போகுது என்றால் ஷை கங்கா ஸ்நாநத்தாலும் ஸேது தர்சனத்தாலும் நம் பாபம் தொலைகிறது; இதைப் பார் என்று சொன்னார். ஜன்மத்தில் ஒருதரமாவது கங்கா ஸ்நானமும் ஸேது தர்சனமும் பண்ணவேண்டும்."

ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள் I. 500-501 பக்கம்.

காசி: "உலகத்தில் உள்ள க்ஷேத்திரங்களுள் காசி அதிக மகிமையுடையது என்று நினைக்கப்படுகிறது. வேறு க்ஷேத்திரங்களைப்பற்றி சொல்லும்போதெல்லாம் அவை காசிக்கு ஸமானமானவை என்கிறார்கள். அதனால் காசியினுடைய மகிமை தெரிகிறது. காசியை உபமானமாகச் சொல்லிச்சொல்லி அதற்கு இன்னும் கௌரவத்தை உண்டாக்கி வருகிறார்கள். 100 வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு கவி உத்தம க்ஷேத்திரங்களுக்குள் எதை உபமானமாகச் சொல்லிப் பிரசித்திவருகிறதோ அது காசி, அங்கே பக்தியாகிய காசைக் கொடுத்தால் முக்தியைச் சுலபமாக வாங்கலாம், அது கிடைக்கும் கடைத்தெருவு காசிதான் என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.

ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள் I 259-260.

"காசி மகா க்ஷேத்ரம். அங்கே விச்வேச்வரர் இறந்து போகும் ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் ஞானோபதேசம் செய்து முக்தி கொடுக்கிறார். இந்த வகையில் இல்லாமல் வேறு விதத்திலும் காசி க்ஷேத்திரத்திற்கு விசேஷம் இருக்கிறது. நம்முடைய தேசத்தில் அநேக மதங்கள் இருக்கின்றன. எல்லா மதங்களுடைய பிரதிநிதிகளும்

காசி க்ஷேத்திரத்தில் இருப்பார்கள். அந்தக் காலத்தில் மஹா பண்டிதர்கள் இருந்த ஸ்தானமாக அது இருந்தது. யாத்திரை பண்ணிக்கொண்டே பல பேர்கள் அங்கு வந்து தங்கி இருப்பார்கள். நம்முடைய தேசத்தில் எத்தனை ஜாதி, எத்தனை மதங்கள், எத்தனை பாஷைகள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவையும் அங்கே பார்க்கலாம். ஆகையால் அங்கே போய்ப் பிரசாரம் செய்தால் லோகம் முழுவதும் பிரசாரம் ஆகும் என்று நமது ஸ்ரீ ஆதி ஆசார்யாளவர்கள் நினைத்தார்கள். பல தேசங்களில் உள்ள வைதிகர்கள் (வேதம் அறிந்த வித்வான்கள்) அங்கே இருந்தார்கள். ஆகையால் ஸ்ரீ ஆதி சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் காசி க்ஷேத்திரத்தில் இருக்கும் பொழுது பிரம்ம ஸூத்ர பாஷ்யம் இயற்றினார். அதனால் காசியில் ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாஷ்யம் பண்ணினது லோகப்ரசாரத்திற்கு ஏது (ஹேது) வாயிற்று. அங்கே பல மதஸ்தர்களுடைய கொள்கைகளை நிராகரணம் பண்ணி ஔபநிஷதமான மதத்தை ஸ்தாபித்தார்.''

ஆசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய நன்மொழிகள்

II. சங்கர விஜயம் 155–156.

अभ्रंशे जन्म वंशे सुमहति विहितो वाङ्मयाब्धौ हनूमत्-
संरम्भो दानभोगौ तदनु च रचितौ किंचिदौचित्यरीत्या ।
ज्ञात्वा तत्त्वं यतित्वं श्रितमथ मथिता संसृतिर्दुर्निवारा
वाराणस्यां प्रसन्ना स्थितिरिति कृतिनः किं न मे नाम सिद्धम् ॥५२॥

அப்ரம்சே ஜன்ம வம்சே ஸுமஹதி விஹிதோ வாங்மயாப்தௌ ஹனூமத்–
ஸம்ரம்போ தான–போகௌ ததநு ச ரசிதௌ கிஞ்சிதௌசித்ய–ரீத்யா
ஜ்ஞாத்வா தத்வம் யதித்வம் ச்ரிதமத மதிதா ஸம்ஸ்ருதிஃ துர்நிவாரா
வாராணஸ்யாம் ப்ரஸந்நா ஸ்திதிரிதி க்ருதிநஃ கிம் ந மே நாம ஸித்தம் ॥ (52)

अभ्रंशे सुमहति वंशे जन्म - வழுவில்லாத உயர்ந்த வம்சத்தில் பிறப்பு **वाङ्मयाब्धौ** - காவ்யம் என்கிற சமுத்திரத்தில் **हनूमत्संरम्भः** - ஹனுமாரைப்போல் தாண்டுதல் **विहितः** - செய்யப்பட்டது. **तदनु** - அதற்குப்பிறகு **औचित्यरीत्या** - உசிதமான முறையில் **दानभोगौ च** - தானமும் காமபோகமும் **किंचित्** - கொஞ்சம் **रचितौ** - செய்யப்பட்டன. **तत्त्वं ज्ञात्वा** - தத்வத்தை உணர்ந்து **यतित्वं श्रितं** - ஸந்யாஸமும் கொள்ளப்பட்டது. **अथ** - அதன்மேல் **दुर्निवारा** - தடுக்கமுடியாத **संसृतिः** ஸம்ஸாரம் **मथिता** - கடையப்பட்டது. **वाराणस्यां** - காசியில் **स्थितिः** - வாஸம் **प्रसन्ना** - நன்கு ஏற்பட்டது. **इति** - இந்தப்ரகாரம் **कृतिनः** காரியம் கைகூடிய **मे** - எனக்கு **किं नाम** - எதுதான் **न सिद्धम्** - ஸித்திக்கவில்லை.

நான் மாசற்ற வம்சத்தில் பிறந்தேன். ஹனுமான் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டியதைப்போல் நான் காவ்யம் என்னும் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டினேன். அதாவது பல காவியங்களை இயற்றினேன். பிறகு சாஸ்த்ரங்களில் கூறியபடி தானம் செய்தேன். சாஸ்த்ர விரோதமில்லாமல் போகத்தையும் கொஞ்சம் அனுபவித்தேன். பிறகு தத்வத்தை உணர்ந்து ஸந்யாஸ ஆச்ரமத்தை கைக்கொண்டேன். ஸந்யாஸஆச்ரமத்தைக் கைக்கொண்டதால் தாண்ட முடியாத ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டினேன். காசியில் க்ஷேத்ர ஸந்யாஸம் பூண்டேன்.

இம்மாதிரி கிருதக்ருத்யனாகிவிட்டேன். எனக்கு என்ன தாம் ஸித்திக்கவில்லை?

க்ஷேத்ர ஸங்யாஸம்: காசி க்ஷேத்திரத்தில் காசி எல்லையை விட்டு எக்காரணம் பற்றியும் அகலுவதில்லை என்று பிரமாணம் செய்து காசியிலேயே வசிப்பதற்கு க்ஷேத்ர ஸங்யாஸம் என்று பெயர். இதைத்தான் கவி குறிப்பிடுகிறார். க்ஷேத்ர ஸங்யாஸம் என்னும் தர்மத்தை ஸங்யாஸிகள் மட்டுமல்ல, கிருஹஸ்தர்களும் பெண்டிரும் எல்லோரும் கைக்கொள்ளலாம். இக்காலம் வரையிலும் இந்தத் தர்மம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது.

ईर्ष्यायै परवादिनां कविकलाकान्ता यतिं मामियं
यच्चुम्बत्यधुनापि तन्मयि भवत्यब्रह्मचर्यं न किम् ।
एतावत्स्खलितं क्षमस्व भगवन् भूयोऽपि तुभ्यं शपे
श्रीविश्वेश्वर देव नैव भवितास्म्यस्या रहस्यातिथिः ॥ ५३ ॥

ஈர்ஷ்யாயை பரவாதினாம் கவி-கலா-காந்தா யதிம் மாமியம்
யச்சும்பத்யதுனா(அ)பி தன்மயி பவத்யப்ரஹ்மசர்யம் ந கிம்
ஏதாவத் ஸ்கலிதம் க்ஷமஸ்வ பகவன் பூயோ(அ)பி துப்யம் சபே
ஸ்ரீ விச்வேச்வர தேவ நைவ பவிதாஸ்ம்யஸ்யா ரஹஸ்யாதிதி:॥ (53)

परवादिनाम् ईर्ष्यायै - எதிரிகளின் பொறாமைக்குக் காரணமாக **इयं कवि-कला-कान्ता** - இந்தக் கவித்வம் என்கிற காதலி **यतिं माम् अधुनापि चुम्बति**-ஸந்நியாஸியான என்னையும் இப்பொழுதும் முத்தம் கொடுக்கிறாள். **मयि**-என்னிடத்தில் **तत्** - அது **अब्रह्मचर्यं किं न भवति** - பிரம்மசர்யத்தை விட்டமாதிரி ஆகவில்லையா என்ன? **एतावत् स्खलितं क्षमस्व**- இந்த வழுவுதலை மட்டும் பொறுத்துக் கொள்ளும்.

हे भगवन् - ஏ பகவன்! **हे देव** - ஏ ஸ்வாமி! **हे विश्वेश्वर** - ஏ விச்வேச்வர! **अस्याः रहस्यातिथिः** - கவிகலை என்னும் இந்தக் காதலிக்கு ரகஸ்யமான அதிதியாகக்கூட **नैव भवितास्मि** - இனி ஆகமாட்டேன் (என்று) **तुभ्यं** - உமக்கு **भूयोऽपि** மறுபடியும் **शपे** - சபதம் செய்கிறேன்.

காவியம் இயற்றுவதை, கவிதா என்னும் வனிதையானவள் கவியை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்வதாகச் சொல்வது வழக்கம். அப்படி, ஸங்யாஸியான பிறகும் தீனாக்ரந்தன ஸ்தோத்ரம் இயற்றியதால் கவிதை என்னும் மாது ரஹஸ்யத்தில் தன்னுடன்கூடித் தன்னை முத்தம் கொடுத்த மாதிரி ஆகிறது. ஆனால் ஸங்யாஸி பிரம்மசர்யம் அல்லவோ கைக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் ஏ விச்வேச்வர! உம்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன். இனி நான் ஒரு காவியமும் செய்வதில்லை. இந்த தீனாக்ராந்தன ஸ்தோத்ரம் செய்ததை மட்டும் பொறுத்துக் கொள்ளும், என்கிறார் கவி.

तस्मात् पाण्डित्य निर्विद्य बाल्येन तिष्ठासेत् என்ற சுருதிப்படி கவி சாஸ்திர காவ்ய பரிசயத்தைக்கூடத் துறக்கின்றார்.

नासत्यव्यतिरेकतोऽक्षरमपि प्रायुङ्क्त यद्भारती
नैवान्यत्परबाधतो यदसकृत्संचिन्तितं चेतसा ।
नाकृत्यादितरत्र गात्रमतनोच्चेष्टां यथेष्टं च यत्
सर्वत्रापि मया त्वमेव शरणं तत्राश्रितो धूर्जटे ॥ ५४ ॥

நாஸத்ய-வ்யதிரேகதோ (அ)க்ஷரமபி
ப்ராயுங்க்த யத்பாரதீ
நைவான்யத் பரபாததோ யதஸக்ருத்
ஸஞ்சிந்திதம் சேதஸா |

நா(அ)க்ருத்யாதிதரத்ர காத்ரமதனோத் சேஷ்டாம் யதேஷ்டம் ச யத்
ஸர்வத்ரா(அ)பி மயா த்வமேவ சரணம் தத்ராச்ரிதோ தூர்ஜடே || (54)

भारती - வாக்கானது **असत्य-व्यतिरेकतः** - அஸத்யத் தொடர்பில்லாமல் **अक्षरम् अपि** - ஒரு அக்ஷரம்கூட **यत् न प्रायुङ्क्त**-பிரயோகம் செய்யவில்லை என்பதேதோ **परबाधतः अन्यत्**-பிறருக்குக் கெடுதல் செய்வதைத் தவிர வேறு எதுவும் **असकृत्**- அடிக்கடி **चेतसा यत् न संचिन्तितं** - மனத்தால் யோஜிக்கப்படவில்லை என்பதேதோ, **अकृत्यात् इतरत् चेष्टां** - அக்ருத்யத்தைத் தவிர வேறு எந்த சேஷ்டையையும் **गात्रं**-தேகமானது **यथेष्टं**-இஷ்டப்பட்டு **यत् न अतनोत्** - செய்யவில்லை என்பது எதோ **तत्र सर्वत्रापि** - அந்த எல்லா விஷயங்களிலும் **हे धूर्जटे** - ஏ தூர்ஜடே! **त्वमेव** - நீரே **शरणं** - சரணமாய் **मया आश्रितः** - என்னால் ஆச்ரயிக்கப்பட்டு இருக்கிறீர்.

धूर्जटिः - பெரிய ஜடா மகுடத்தை உடையவர். சிவனுக்கு உரிய பெயர்.

என் வாக்கானது அஸத்யத்தோடு கலக்காமல் ஒரு அக்ஷரமும் கூடப் பிரயோகம் செய்யவில்லை. என் மனமானது பிறருக்குக் கெடுதலை நினைப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் நினைக்கவில்லை. என் தேகத்தால் அக்ருத்யத்தைத் தவிர வேறு யாதொரு சேஷ்டையும் செய்யவில்லை. ஆகையால் தாங்களே இந்த எல்லாவற்றிலும் சரணம். ஹே தூர்ஜடே! நான் உங்களையே சரணமாக அடைகிறேன்.

ओम् तत् सत्

